

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat • Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án • Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai ucca 37. szám (Berlini tér sarok) • Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Az őszülő asszony

Tavaszz: istenek drága, igéző gyermeke. Nyár: Élet viruló asszonya. Ősz: fátylát öltő, szépséges Titok.

Ősz asszonya — az őszülő asszony. Túl virágbomláson, aratáson, gyümölcsérlelő nyáron — ősz asszonya szelíden meghordozza szemeit az új életen, amit adott és áldott mosollyal fordul a Nap felé, amely barátságos sugárnyilatag küldöz felé. Az őszülő asszony és az őszi napsugár: édes egy-testvér. Hitves és gyermek, akire az őszülő asszony merengő, melengető tekintete esik, époly boldog, mint a szőlőgerezd, amelynek nedvét a Nap sugara édesíti. Vannak poéták, akiknek az Ősz csodáira több színük volt, akiket az Ősz halkuló hangja őszintébb és mélyebb érzésre fakasztott, mint Tavasz lehelle, Nyár tüzes verőfénye. Vannak férfiak, akik Ősz asszonyát imádják. Minél nyugatabbra megyünk, minél kifinomultabb kultúráját látjuk az emberi életmódnak, annál nagyobb az értéke a kiteljesedett asszonynak, Ősz asszonyának.

De milyen legyen az őszülő asszony, hogy ne az őszülése tűnjön fel első szempillantásra, hanem — az asszonyisága? A Természet minden vonzása abban van, hogy — természetes. Nem-hiába kölcsönöztük el a szót tőle, ha valami emberi dolgot magától értetődőnek, magától adótnak, mesterkéltég nélkül valónak kívánunk feltüntetni. Rajongásunk a Természet iránt a Természet nyíltságából, közvetlenségéből, hamisítatlan lényéből ered. Vagy tudnál-e lelkesedni a barackfa iránt, amely — lehullatván rózsaszín virágait — ősszel színes papírcsokrokkal kendőzné magát? És gyönyörködne-e az őszi erdőben, ha világoszöldre mázolt színpalakat állítana egy otromba kéz a levelüket vesztő fák elé?...

Ősz asszonya — ha mindjárt csak képletesen őszül is — tanuljon természetességet a Természettől. Október napja nem tud oly hevesen izzani, mint július napja. Nem tud és nem is akar. Az öregedő asszony ne viharozzon emésztő szenvedélyeket, ne játssza meg magát észveszejtő démonnak, — ne azért, mert nem a férfi fogja elveszíteni az eszét, hanem ő a magát. Az öregedő asszony arca legyen olyan tiszta, mint a lelke, minél szebb az arca, annál vonzóbb lassú, őszinte hervadásában. Minél szebb a lelke, annál aranylább keretbe vonja a csillámló őszi napsugár. Szépen öregedni! — mondták régen a bölcsék. Tudjuk, tudjuk, — mondják az öregedésre ítétek — de mikor olyan csúnya az öregség és olyan nehéz szépen megöregedni!

Nem, nem igaz, hogy csúnya az öregség. Az életnek csak akkor van értelme, ha tudjuk a halált. Az életnek csak addig van értéke, amíg fennáll az elmulás lehetősége. Ki fogódzna görcsös kézzel az élet mentőkötélbe, ha tudná, hogy örökké tart az élet? S ki olyan botor, hogy a bölcs Alkotót gáncsolni merné,

amiért megadta az ő teremtményeinek a virágzás, az aratás és a lassú hanyatlás három nagy korszakát, előkészítve lelkét az elkerülhetetlen végzetre, nem pedig könyörtelen ökölrel sujtva rá a gyönyörök és mámorok teljességében... Csak annak csúnya az öregség, aki elherdálta ifjúsága kincseit s mikor eszmélni kezd, már tél hava ül a fején. És csúnya az öregség annak is, aki meddő céltalanságban, önző mulatozások, muló gerjedelmek tüzeiben égette magát és soha nem volt neki szent egy nemes gondolat, egy tiszta érzés, egy áhitatos hangulat. Egyszerűbben szólva: aki még a családiasság színvonalára sem tudott fölemelkedni.

Csúnyán nem öregedhetik az az asszony, akinek családja van. Az sem, aki egy-két szerető, kipróbált barátot tudott szerezni magának. Az anyai szív sugallta kötelességek teljesítésével maga a Teremtés adott csodatevő kárpótlást az öregedés szükségszerűségéért. Nem üres szó, hogy az anya a gyermekeiben újra meg újra átéli a maga gyermek- és ifjúkorát. Az anyaság széppé tesz, anyák nem is öregedhetnek másképp, mint szépen.

És mégis... vannak anyák, akik nem tudnak szépen megöregedni. Akik dacosan szembefordulnak — óh, nem a tükörrel, hanem az idővel és el akarják hitetni környezetükkel, hogy ők még nem lépték át Október küszöbét. A szemfényvesztés apróbb, itt-ott hatáskelő fogásait számításon kívül hagyva, ezek az asszonyok öltözködésben és szokásokban, viselkedésben és nyilvános szereplésben a meggondolatlanságig fajuló túlzásokra ragadtatják magukat. Durván föltek festék, ríktó ruha, szabados beszéd, feltűnést hajszoló modor, az élvezetek mohó habzsolása, a fiatalok mulatságaiban való részvétel (amely viszont megrontja az ifjúság legártatlanabb szórakozásait is), kéréstlen beleavatkozás az utánuk következő nemzedék minden apró-cseprő dolgába: ez a felsorolás megközelítő fotográfáját adja a csúnyán öregedő anyáknak. Társaságokban, bármely rétegre gondolunk, lehet csak látni: milyen irtózáttal húzódnak el a férfiak ezektől a színpadi komikákra emlékeztető figuráktól és milyen hódolatos tisztelettel közelednek a kendőzetlen, nobilis modorú, egyszerűen öltöző idősebb asszonyok felé. Lehetséges, hogy ezt nem vennék észre azok az őszülő asszonyok, akik naívu! azt hiszik, hogy elég egy kis hajfestés s akkor már visszatáncolhatnak — persze charleston-lépésekben — a tavalyi nyárba?...

...Szépen megöregedni! — ismételjük az ókori bölcsékkel. Az őszülő haj tiszteletet parancsol. A festett haj elfojtott, kuncogó kacagásra ingerel. Őszülő asszonyok, ne nevetessétek ki magatokat. Különösen: akik még hervadtan is szépek vagytok.

Világosság

— Regény —

Irta LÁZÁR ISTVÁN

X.

Elhelyezkedett Bajomyné s Borbáthné a mamák székében, egymás mellett, mint a község két legelőkelőbb asszonya. Ó, titokzatos asszonylélek! A szavuk színméz. Pedig mindketten lenézik egymást. „Földbirtokosné vagyok!” „Csak e hordd oly fennen a fejedet, az urad csak tökfek, az enyém pedig iskola- és bankigazgató!” Rövid kedveskedés után a lányukat kezdték magasztalni, de hiába zongorázik és táncol olyan gyönyörűen a szép Bajomy Zuzu, a kántorné az ő Cencikéjét, mint követendő példát állította föl:

— Olyan dióspatkót senki sem csinál a világon! 30 deka lisztet, 22 deka vaját, 10 deka cukrot, 1 citrom levét s reszelt héját, 1 tojást és 1 késhegynyi sütőport tesz hozzá. Ezekből jól kidolgozott tésztát készít, kisodorja, tepsibe teszi és málna- vagy ribizkeízzel vékonyan megkeni. Tölteléknél 27 deka vaniliás cukrot 4 tojás sárgájával habosra kever, akkor hozzátesz 20 deka öröldiót, 1 kupica rumot és a 4 tojás kemény habját. Az ízzel kevert tésztát a töltelékkel megkeni, a fentmaradt tésztából rácsot készít és gyönyörű világosra megsüti —

— Jó lehet, — bólintott Bajomyné fölényesen, — de a Zuzu mézesszeletét sem a gólya néni hozta! Két tojást, két evőkanál cukorport, egy citrom finomra vágott héját, késhegynyi szegfűszeget, féldeka szódbikarbónátot, két és féldéci mézet egy tálban habosra elkeverünk, végül harmincöt deka lisztet kanalanként jól belekeverünk. Vajjal kikent tepsibe öntjük félujjnyi vastagon, a tetejét fehér mandulaszállakkal meghintjük és megsütjük. Természetesen, mindezt a szakácsné csinálja, mert a lányom születési és neveltetési okoknál fogva nem állhat oda kuktának... Nem igaz?

Talált. Borbáthné az ajkába harapott. Node visszaadja! Szerencsére, éktelen cincorgatásba fogtak a cigányok. Kezdi! Szárazan hörgött a nagybőgő és a klárinét egész más hangmezőkön vinnyogott, de összehangolták valahogy és rázendített az egyesített zenekar:

„Fehér fuszulyka-virág,
Ne jöjj hozzám napvilág”...

Ki nyitja meg a bált? Csakis Pataky! És kivel? Csakis Cencikével, tekintve, hogy az iskola rendezi s az iskolaigazgató leánya Cencike... Jön már! Borbáthné a legszebb mosolyát vette föl.

— Szabad? — hajolt meg Pataky Zuzu előtt.

— Bólintott Bajomyné s táncba lendült Zuzu az új tanítóval.

— Mi ez? — ámult az anyjára Cencike.

Mert úgy állapotok meg otthon a mamájával, hogy Pataky feltétlenül vele nyitja meg a bált és — Borbáthné elképedve meredt a semmibe.

Mert mégis csak hallatlan nemtudomminekminősítem, hogy az iskola rendezi a bált és nem az igazgató leányával nyitják meg, akinek a papája dirigál a tantestületben, hanem egy, a tantestületen kívül álló hölgygel, ha mingyárt a földbirtokos lánya lett légyen is az. De megálljunk! Zuzu mégis csak a tantestület, illetve a bál fővédnökének a lánya s így részben jogos az elsősege, bár az illendőség úgy kívánja, hogy annak a lányát táncoltassuk, akinek a házánál vacsoráztunk s nem egyszer töltötünk pár órányi kellemes időt.

— Sebaj, — pillantott a lányára jelentősen. — Hanem aztán leszakad az ég, ha nem te lész a második!

Valami jogászgyerek került elő s fölkereste Cencikét. Igaz, hogy parasztfiú, de mégis csak jogász. Nos? Ha visszamegyünk a történelem őskorába, úgy találjuk, hogy lényegében mindenki paraszt volt. Lám, Kibédy Bene Klárika kisasszony is Kalamár fűszeressel táncol! Fűszeres? A'fenét. Közönséges szatócs. Amolyan picurka falusi grajzleros. Hehe, de összeillő pár lenne belőlük! A kár-

öröm levezette anyai háborgását, levezette valamelyest s gyönyörködni kezdett, legalább látszólag gyönyörködött benne, hogy milyen nagyszerűen táncol a Zu-zu-zuzuka...

— Tessék? — hallotta meg Bajomyné a sziszegését.

— Isteni! — áradozott elragadtatásában.

A zu-zu-zuzájába látott Bajomyné, de udvariasan fogadta a bókját.

— A legkiválóbb mesterektől tanult, — világosította föl a mosolygó intrikust. — Táncakadémiát végzett s már-már úgy volt, hogy az operabalett...

— Jóba lett — a színházzal? — csipett egyet anyai önéretét.

A műveletlen! De minek is ül össze a kántornéval? Fensőséges mosollyal siklott el a célzás fölött.

— ...leszerződött, — folytatta nyomatékosan, — mikor az uram kijelentette, hogy nem lehet színésznő, pláne, táncosnő egy Bajomy-leány, és elvágta Zuzuka világharrierjét. Mert azt mondták az összes tanárai hogy tüneményes táncfenoméni, — sóhajtott csendesesen.

Álom: úgy táncolt Zuzu.

— Öszintén szólva, igaza van a kedves férje ónagyságának, ha jól meggondoljuk a meggondolandókat, — tűnődött el Borbáthné anyáskodón. — Szép pálya, csak sok a narancshéj rajta...

Narancshéj! Céloz! Állhatatosan és rendületlenül mosolyog, de céloz — Még a szavára is álcát húz! Megrezzent egy idegecske Bajomyné szájaszögletén.

— Sajnos, mindenütt akad narancshéj, bármerre lép az ember, — próbált visszalőni, noha tudta, hogy csak annyit ér ez, mintha valaki minden ok és cél nélkül a levegőbe puffogat. — Ám azért jobb, ha egy finom narancshéj csúszik el az ember, semmint valami gorma kavicsos...

— Egyformán megüti magát, — hült le Borbáthné ajkán a mosoly.

— Ez igaz... Nézze, hát nem kár érte?

— Dehogynem! — lelkenedett ismét. — Egy álomhercegnő... Vagy ahogy az uram mondaná: Terpsichore. Csakugyan! Filmen vagy álunkban láthatunk ilyet. Azt is csak nagyritkán...

— Bizony, — bólogatott Bajomyné. — De a tanító úr is nagyszerű táncos!

— Igen, — biggyesztette ajkát a sértett anya.

„Ha jössz is, csak setétbe.

Uccu, te! hadd üljek az öledbe” —

Gyors csárdásba ugrott a vonó, brummogott a bőgő, visolygott a klárinét, cingezett a cimbalom. A forgószél táncol! Rakta Pataky meg Zuzu a csárdást a középén, hogy csodájára gyűlt a nép.

— Gyorjad, öcsém! — nevetett ki az örmény az ivóból.

Bajomyék is kipislogtak.

— Látszik, hogy igazi Pataky! — bólogatott az öreg. — Csak az a baja, hogy nem kártyázik...

— Üssünk egyet, nagy'sás uram? — hajlongott az örmény.

— Üssünk, — kapott rajta Bajomy.

Hozta már löcseláb Koszorus a kártyát.

— Ferbli? — keverte Zárug.

— Az az élet.

Ittak egyet a jó hegyiborból. Kis vízzel indult. Oda-kint megállt a zenebona, de mihamar keringőbe kapott a zene. Micsoda hangok! Külön kalimpál mindenki, mint a kötélen száradó cihák a szélben. Ám összetartja s valami robusztus erőt ad nekik a lecsapó ütem. Mindegy! Ugy lejt el Zuzu, mint valami mosolygós szivárványdarab. És Cencike is remekel! Nem az a kis, tömzsi lány többé, aki a csárdásban szinte botránnyosan rityegtette kővérke derekát, hanem delnő, egy igazi delnő, selyme lágyan leng a keringő ütemén, hogy még a szigorú Bajomyné figyelmét is megragadja. De nini, nem Patakyval táncol, hanem a segédjegyzővel. Az kapta el hirtelen...

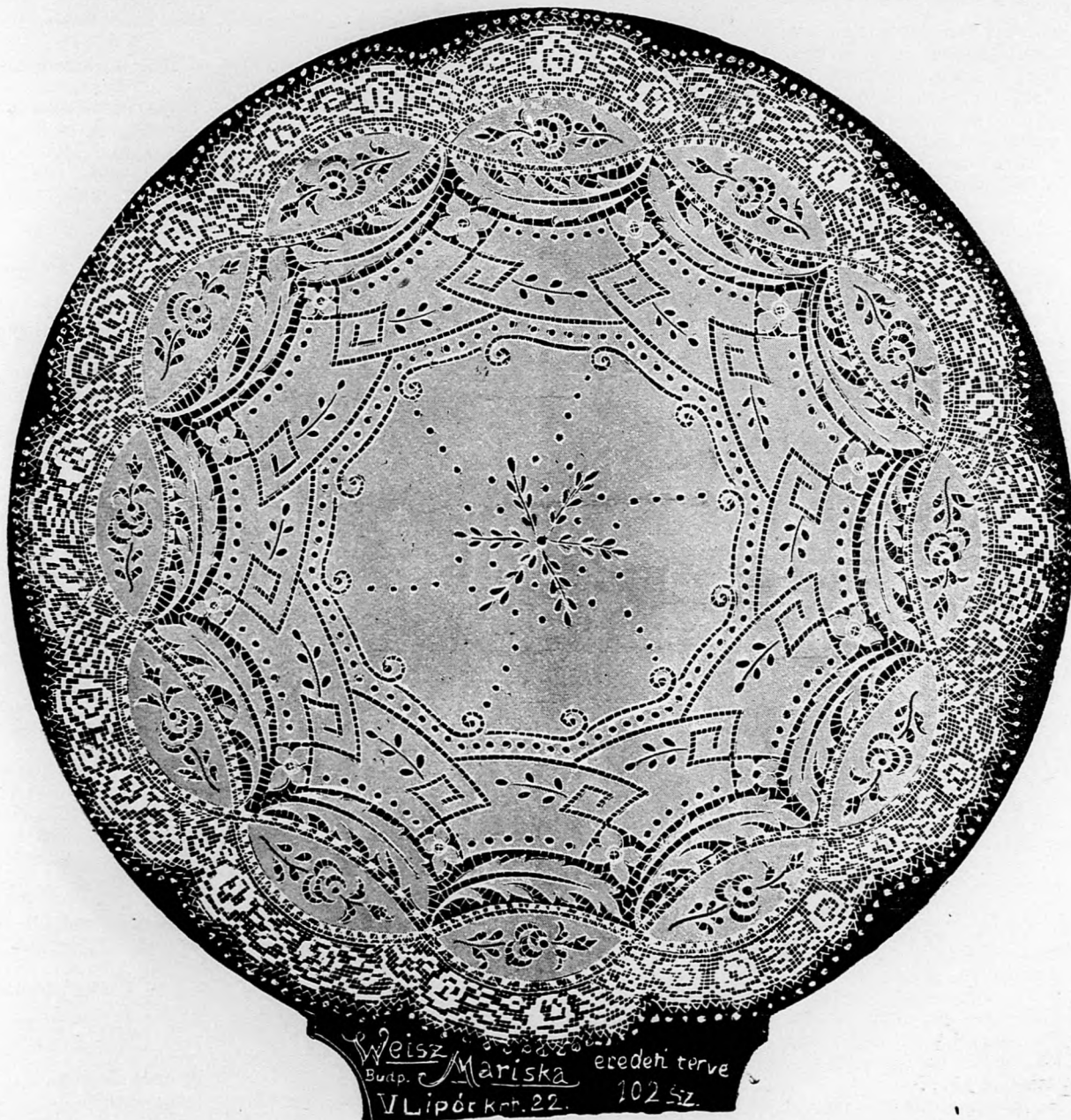
— Jó Isten, micsoda alak! — mutatott a földbirtokosné a segédjegyzőre.

— Frakkban van... — hebegte Borbáthné.

— De szürke lovaglónadrág van rajta és csizma, a fejebűbján meg...

Zöldkalap volt a fejebűbján, a régi „loden-hut“, hátul vadászörtével... Uri szörnyeteg! Egy frakkos martalóc. A garderoobja egyes darabjait összekombinálta, hadd lássák, mi mindene van... Egy élő zsibvásár! Egész délután ivott a zsidó-vendéglőben, felöntött a garatra, meg a kalapját is a fején felejtette. Most jött és bele-belekur-

Eszi a szemével az új tanítót. Ugy látszik, megtanulta Pesten... Jó volna, ha idepillantana kissé a főtisztelendő úr is, hadd látná, milyen példát ad a tanító úr a fiataloknak. Szabad így táncolni? Ugy összesimulnak, hogy szinte egymáson dobog a szívük. És ki tudja, mit beszélnek? Csak egy szavukat csiphetné el! Szinte pattanásig feszítette a fülét, úgy figyelt. És hallotta, amint ellejtett mellette táncbabódultan a szép, magas, délceg, ifjú pár, hallotta Patakynak egy eltöredezett mondatát:

jongat a zenébe: Soh'se halunk meg! Sarkantyú peneg a csizmáján...

Kacagta Bajomyné a pokoli figurát.

— Cenci? — adta le Borbáthné a vészjelet.

De nem hallja! Almatagon ring a segédjegyző karján és mosolyog, mint a sült alma... Ektelen harag fogta el Borbáthné, de a bál fővédnökője mellett türtöztetnie kellett magát.

— Csinos fiú ez a Pataky! — jegyezte meg Bajomyné.

— Izlés dolga, — mosolygott rá kicsinylően.

Mégis csak hallatlan, hogy ilyen leplezetlenül udvarol! És Zuzukától is furcsa, hogy ilyen feltűnő flörtöt üz.

— Nem értenek meg... nehézségek... mindenütt... nincs mellettem senki... a falu — —

Panaszkodik! Talán éppen az igazgatójáról... Nem, nem. Hálálkodik a lánynak, hogy védelmére kelt. A vak! Nem látja a kelepécét. Ügyes kelepce. Azt meg kell adni. Tudja ám Zuzuka is, hol kell megfogni a férfit. Az ökröt a szarván. A férfit a hiúságán. Csak is ott! Egyiknek ez, másiknak az. Patakynak a pedagógia. Szegény! Persze, még új ember és nem tudja, hogy mi az a tanítói állás. Örök gond, küszködés, munka és megaláztatás. Bizony! Az ő ura is álmodott valamikor, sok szépet álmodott, de keversen kellett csalódnia, míg rájött, hogy minden törekvése hiábavaló. Aki nem úszik az árral, annak el kell

vesznie. Hm! Pataky okosabb. Minden idealizmusa mellett is okosabb. Fején üti a szeget. Ni, hogy kapaszkodik a földesúr lánya után! Jó helyre fogódzik. De számításán kívül hagyott valamit! Azt, hogy a Borbáth-család, mely eddig osztatlan szimpátiával kísérte lépteit, e perctől kezdve megváltoztatja véleményét a két-, sőt háromkulacsos udvarló felől, aki először is Cencikének tette a szépét, másodsor meg Klárika kisasszonnyal turbékolta a temetőben, most pedig a saját érzéseit is végkép föl-rugva, egy harmadik ideált választott magának. De hallga csak!

— Érdekel a pedagógia s magam is rajta leszek, hogy megvalósíthassa népművelési törekvéseit... — suhant el előttük Zuzu. — Szólok a papának is...

Szólhat! Jugi sem törődik az az ilyesmivel. Csak a kártyának meg az agárnak él. Termi a pénzt a drága föld neki, a tudomány nem érdekli. Többre becsül egy lovat, mint egy néptanítót. Minek is ült a felesége mellé, mikor felfuvalkodott gazdagságukban lenézik az egész tantestületet!

— Megnézem, mit csinál az uram? — állott föl udvariasan.

— Kérem, — bólintott Bajomyné kegyesen.

Ment Borbáthné s bepillantott a szomszédszobába. A földesúr, a nagypap, Zárug, meg a jegyző ugyancsak verik a blattot, az ura pedig a káplánnal meg a tanítókisasszonnyal tárgyal a kis, kerek asztalnál. Milyen jókedve van! Nem tudja, hogy percről-perce megaláztatások érik a családját —

— Mondhatom, derék férj vagy! — mosolygott rá negédesen. — Egészen megfélemedkezel rólunk...

— Az elszámolás, — mentegetődzött Borbáth. — Parancsolj, édesem!

Kihívta a nagyterem sarkába.

— Baj van!

— Micsoda?

— Pataky nem foglalkozik Cencikével...

— Mit tehettek róla? — vont vállat idegesen.

— Miért nem utasítottad? — villant rá ingerülten.

— Nem a szolgám, — ütközött meg a beszédén. —

Hogy tehetnék ilyet?

— Nem? Nem a szolgád? Hát nem rendelkezhetik az igazgató az alája rendelt segédtanerőkkel?

— Nem, bizony, — szólt rosszkedvűen. — Ilyenekben nem...

— Bocsánat, — lépett hátra gúnyosan.

Ráncbafutott Borbáth homloka.

— Ne idegesíts, kérlek... Legalább most ne! Reprerzentálnom kell...

A nagybögő elnyekkent, a tánc megszűnt, a terem fölzsivajgott. Borbáth odanézett.

— Mit akarsz, hiszen most is Cencikével foglalkozik... És nézd, viszi!

Mazurka indult s vitte Pataky a kántorkisasszonyt. — Észrevetted, miről tárgyalunk, — suttogta Borbáthné, — s most vele táncol. Ugy látszik, fél tőled!

— Tőlem? — legyintett Borbáth. — Van eszében... Parancsolj valami hűsítőt?

— Köszönöm, — utasította vissza. — Evvel ugyan nem engesztelsz ki...

— De mit vétettem? — meredt rá idegesen.

— Ne hanyagold el a családodat, hanem mutasd meg, hogy milyen jó férj és családapa vagy!

— Táncoljak? — kacagott föl Borbáth keserűn. — Mint a jégrement számár...

— Nem kívánom, — ráta tüzes arcát aprón, — csak foglalkozz velünk, ne hagyj ott ülni amellet a föl-fuvalkodott pulyka mellett...

— Minek ültél melléje? Én ugyan oda nem megyek hajlongani... Mi lesz Patakyval? Meghívod szünet alatt vacsorára?

— Azt hiszem, Bajomyné már kiszemelte...

— Szemesnek áll a világ! Nézd, milyen szépen táncol Cencikével...

— Összeillenek... — sutyorászta aggodalmasan.

— De Zuzu már kezét tett rá... Fogja!

— Dehogy fogja. Számár is jó, ha nincs ló. Más leány az! Csak szórakozik vele. Csak játszik, mint a macska az egérrel...

Nézte a leányát meg Patakyt.

— Látod, milyen udvariasan és finoman foglalkozik vele! Utóvégre is ő a főrendező s mindenkéhez kedvesnek kell lennie. Én ugyan nem nagyon szeretem Bajomnyakat, de hát fővédnökök s valamivel nagyobb tisztelet is megilleti, mint első virilistát s az egyházközség ősrégi kegyurát...

— Te tudod, — nyugodott bele Borbáthné. — Nézd, a segédjegyző!

Ott billegett a sertéje az ajtó mellett; kifelé tuszokolt valakit.

— A harangozó leánya, — nézte Borbáthné a lorgonján. — Mégis csak furcsa, hogy még ez is bejön!

— Sokat jár utána az a haszontalan fickó, — intett Borbáth a segédjegyzőre. — Baj lesz belőle. Suttog is a pletyka valamit. Node megyek aranyom, kibicelnem kell a főtisztelendő úrnak...

— Nehogy kártyázz!

— Isten ments! Záruggal nem tanácsos. És nagyban is megy...

— Hogy-hogy? — nézett be az ajtón.

Kerek halomban feküdt már a bankó az örmény előtt. Bajomy vörös arccal gusztlált.

— Mi van érte?

— Zöld banda, — vágta ki Zárug.

A társaság elképedt.

— Ördögi keze van, — hüledezett Bajomy. — Mondja, Zárug, nem szokta megkorrigálni valahogy a szerencsését?

— Nem én, kérem, — húzta ki a bankot. — Igazgató úr!

— Tessék? — lépett oda Borbáth.

— Népművelési célokra nyertem, — toltá elébe a pénzt.

A földesúr elhülve nézett a gyönyörű százasok után. Szünet következett.

— Remélem, Pataky, lesz szerencsénk vacsorára? — mélyesztette a szemesugarát Borbáthné a tanító arcába.

— Ó, kezét csókolom, — szabadkozott Pataky. — Eppen most hívtam meg Bajomyné öngagsága...

— Kérem, — lépett vissza hidegen.

Asztalra került a sok remek étel, a Bajomy- és Borbáth-konyha mesterművei. De valami fagyos csend ült a társaságon. Bajomyt a vesztésege bántotta, Borbáthékat pedig a maguk sérelme. De mosolyogni kell! Ezt írja elő a társasági bonton. Gondolt egyet Zárug s pezsgőt bontatott.

— No? — vidult föl Bajomy.

— Egyszer van kulturünnep Bergengóciában, nagy' sás uram, — emelte föl a poharát. — Hölgyeim, kézcsók...

Besomfordáltak a fekete legények s nótát indítottak. A hangulat emelkedett.

— Halljuk Patakyt!

Szabadkozott.

— A kedvemért, — koccintott vele Zuzuka.

És énekelt. Hangja mélyen zengő szisztrum. „Lehullott a rezgő nyárfa ezüstsínű levele”... A leány könnye belesordult a pezsgőspohárba.

— Nézd! — lökte meg Borbáthné az urát. — Kezdődik... De hol van a tanítókisasszony?

Otthon volt már szegényke. Eltűnt észrevétlenül. Pénze sem volt. Öröme sem volt. Szeletke szalonna meg zöld paprika volt a vacsorája. Azt sem ette meg...

(Folytatjuk).

Tyükszem, bõrkeményedés és a felbõr minden más képzõdése ellen csak

LUSER-féle TURISTATAPASZ-t

vegyen. — Kapható minden gyógyszerárban és drogériában
Fõraktára: TÖRÖK JÓZSEF RT., Budapest, VI., Király ucca 12

Kanizsai

Írta: BÍRÓ LAJOS

A színpör előtt, a poros akácfák alatt néhány színész álldogált.

— Mi újság? — kérdeztem tőlük.

Vonogatták a vállukat. Az otromba, nagy faépület, az aréna ajtaja ekkor kinyílt és kirohant rajta Kanizsai, a direktor. Borotvátlan volt, ritkuló haja szétborzolódt, a szemei révedezve és rémülettel néztek a levegőbe. A hosszú ember maga volt az esztelenül rohanó kétségbeesés. Megállítottam.

— Mindig itthon töltök néhány napot a szabadságomból. Hát a báró úr?

— Lejöttem mulatni egy kicsit.

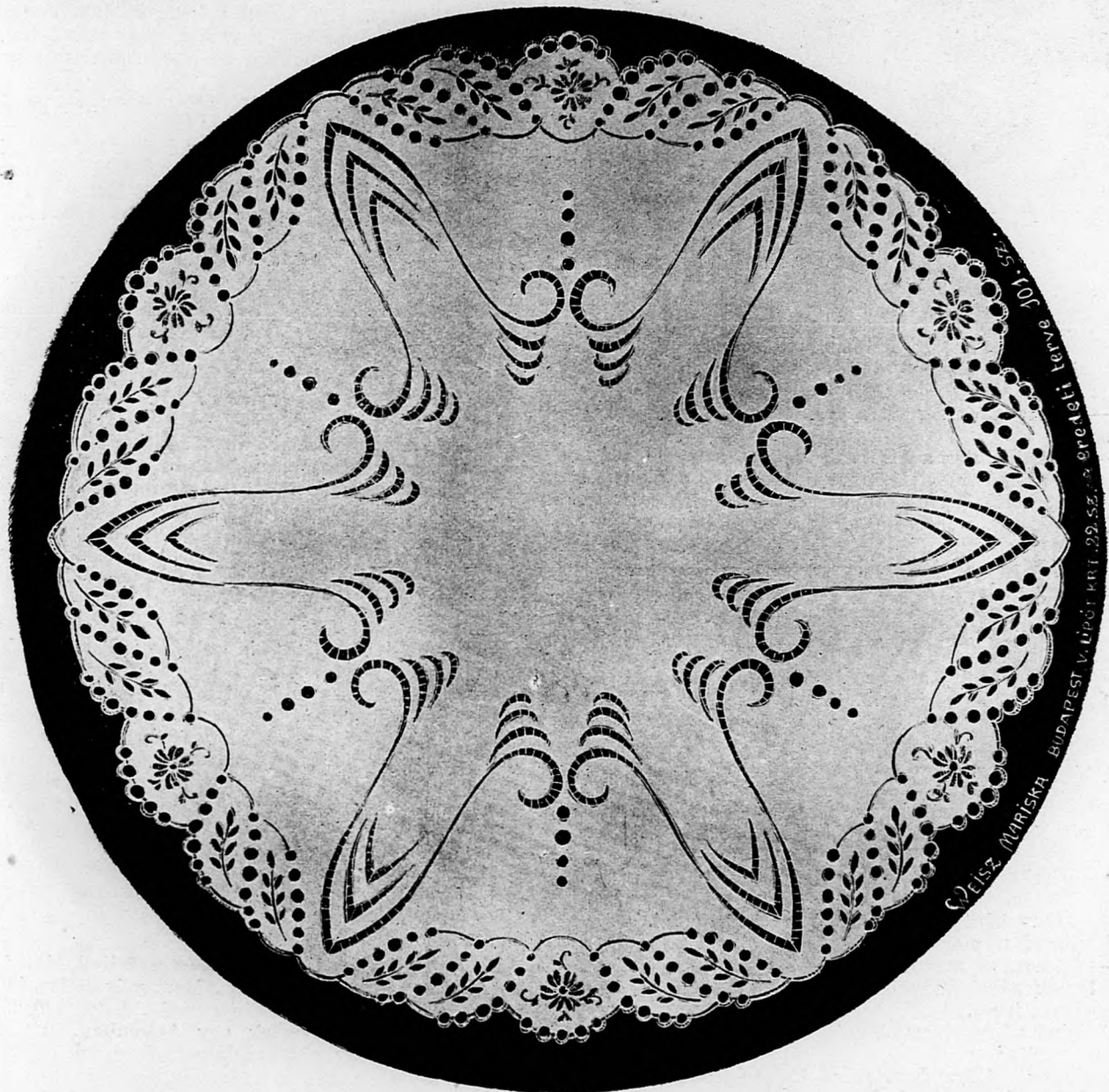
— No, itt kevés a mulatság.

— Dehogy kevés; a rokonságomon mulatok; nincs Budapesten ilyen szórakozás.

Tovább mentünk a Fő uccán. A báró egyszerre megkapja a karomat.

— Ki ez az asszony?

Egy királyi szépségű nő ment el mellettünk. Karcsú, izmos, széke, a vörösnek azzal a bizonyos izgató árnyalatával.

— Hohó, mi újság?

Értelmetlenül nézett rám.

— Árverezni akarnak, — mondta azután hirtelen és dadogva — árverezni...

Tovább rohant. Hosszú lábai kétségbeesve kalimpáltak, nyurga alakja bánatosan ingott a poros, nyári uccán. Sírní lehetett rajta, olyan szomorú volt.

Indultam a város felé. A Fő uccán hangosan kiáltozott felém valaki. Megfordultam. Rábájt volt, akit otthon bolond bárónak hívtak, mert nagyon okos volt.

— Halló, halló, tisztelt barátom, mit csinál itt?

— Én azt hittem, — mondta a báró — hogy mindekit ismerek itthon. Ki ez?

— Idegen.

— Ismeri?

— Igen. Kanizsainak, a színigazgatónak a felesége. A báró kérdésekkel vallatott és én elmondtam, amit az asszonyról tudtam.

— Varróleány volt Lőcsén vagy Késmárkon. Kanizsai egyszer arra vetődött. Meglátta. Másnap megkérte, három hét múlva feleségül vette. Az asszony most a társulat primadonnája. Ő játssza Oféliát, meg

Erdélyben nyaraló előfizetőink.

Szép Helénát is. Eleinte csak szép bábú volt a színpadon, most azonban már meglepő dolgokat csinál, Budapestről ábrándozik, gyilkos módon hálátlan az ura iránt, aki kinevelte és a szegény Kanizsainak harcokat kellett vívnia, hogy eddig is megőrizze.

— Micsoda ember ez a Kanizsai? — kérdezte a báró.

— Nem hallotta a hírét? A legkedvesebb bolond a világon. Valamikor telekkönyvi iktató volt. Örökölt és erre kitért belőle az elnyomott és titkolt hajlandóság. Színész lett, sőt, színigazgató. Az a mániája, hogy kultúrmissziót teljesít, tehát makacsul Shakespearet és Molièret játssza a vidéknek. A vidék ezt azzal viszonozza, hogy makacsul nem jár színházba. A pénz elfogyott és ma akarják elárverezni a holmiját.

A báró elgondolkozott. Utána nézett az asszonynak és ezt mondta:

— Ki fogom fizetni az adósságait.

Ránéztem. Megértettem. Okos báró ez a bolond báró. Némi lelkifurdalásom volt: szegény Kanizsai. De végre is, én nem tehetek róla.

— Kérem, — mondta a báró — mutasson be engem annak a Kanizsainak.

Elmentünk a színház felé. A poros akácok alatt ott állott Kanizsai néhány színésszel. Messziről látszott, hogy veszekednek. Odaértünk.

— Direktör úr, — mondtam — kérem egy szóra.

— Tessék.

— Rábay báró úr akar önnel megismerkedni.

Kanizsai szomorúan örült.

— Kérem, — mondta Rábay — sajnálattal hallom, hogy önnek némi pénzügyi kellemetlenségei vannak.

— Igen, igen...

A báró nagyuri szerénységgel, leírhatatlanul előkelően mondta:

— Nagy hálára kötelezne, ha megengedné, hogy hitelezőit én elégítsem ki.

Kanizsai nem értette a dolgot. Kérdezett, dadogott, csuklott, elpirult és elsápadt, hadonászott a karjaival és végül meg akarta csókolni a Rábay kezét. A báró, akinek a művészi érdeklődése soha fölül nem emelkedett az operettek pásztorlánykáin, nemesen mondta:

— Ismerem az ön magas törekvéseit és kötelességemnek tartom a hazai színművészetet tőlem telhetőleg támogatni.

Kanizsai szótlánul emelte az ég felé a kezét... A báró csakugyan fizetett vagy hétezer pengőt, este megjelent az előadáson, felment a színpadra, gratulált

a mámoros Kanizsainak, bemutatatta magát az asszonynak és előadás után az igazgató-párt velem együtt meghívta vacsorára.

A színikör mellett volt a vendéglő. Átmentünk. Külön szobát nyitottak ki. A báró vacsorát rendelt, pezsgőt hűtetett be és az asszony mellé ült. Nem sietett: úgy bánt vele, mint egy hercegnővel, sőt, a boldogságtól vak Kanizsai részéről állandóan az a veszedelem fenyegetett, hogy neki esik a Rábay kezének. Elcsukló hangon belefogott egy patetikus felköszöntőbe is, de Rábay erőszakal leültette.

A vacsora azonban haladt előre. Kanizsai ivott, a pezsgő még jobban fűtötte a mámorát és akadozó nyelvvél egyre beszélt. Egy kicsit nekem, de inkább magának. A beszédének az volt a vejeje, hogy van Isten, és hogy ő most már meghódítja az igazi művészetnek ezt a rongy országot.

A báró ezalatt közel húzódott az asszonyhoz. Félfülle hallottam, miket mond neki:

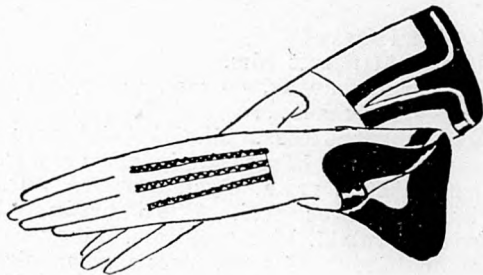
— Nagyságos asszonynak mindenesetre fel kell jönnie Budapestre... Örök kár és hallatlan ostobaság volna vidéken maradnia... Óh, be kell látnia ezt tisztelt férjének is... Én majd meggyőzőm róla... Magamra vállalom, hogy Budapesten szerződést eszközölök ki... Mindenről én gondoskodom.

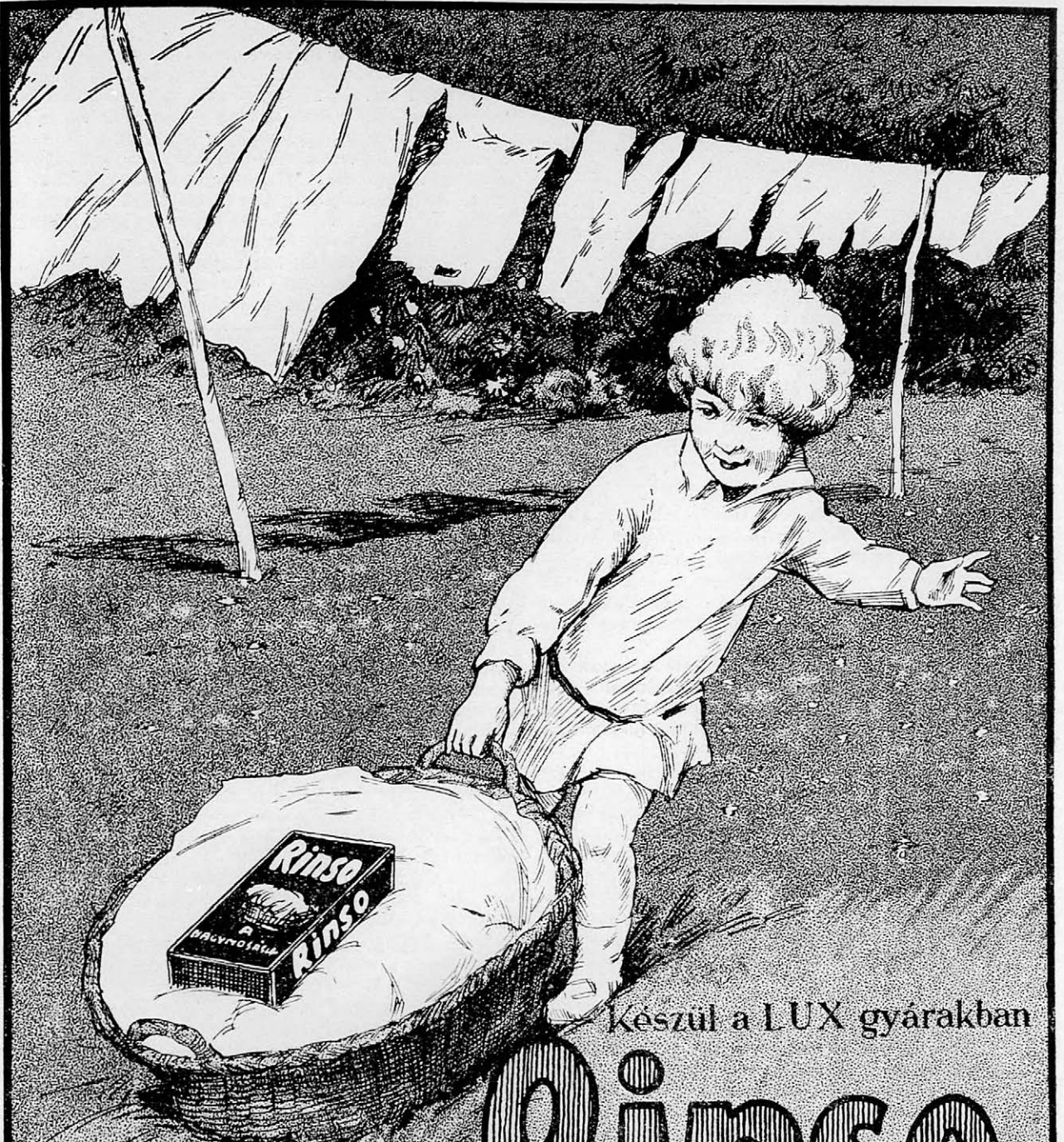
Az asszony, aki eddig is türelmetlenül rángatta a hitvesi kötelességeknek és a hálának a fékjét és akit a kisvárosi gavallérok ostromától is alig tudott megvédelmezni a férj, el volt veszve. Kigyult szemmel hallgatta Rábayt, remegett a türelmetlenségtől, a jövő lehelletétől és rögtön indult volna. A helyzet kínos volt. El akartam menni.

De már későn volt. Kanizsai, akinek az áradozásaira már nem válaszoltam, egyszerre elhallgatott. Ránézett Rábayra, aki suttogva simult az asszonyhoz, nézte őket két másodpercig és egyszerre kijózanodott. A kettős mámor eltűnt a szeméből és világos, élesen látó pillantással mérte végig őket. Mi lesz most? A következő félperc olyan kínos volt, hogy szinte didegtem belé.

Kanizsai nézte a másik kettőt és eleven színészarcáról érthetően kiabált le minden gondolata. Most egyszerre megértette, honnan jött a menekülése, egyszerre látta, hogy nem a hazai művészetnek köszönheti a segítséget, egyszerre világos volt előtte, hogy feleségét akarják. Megvonaglott az arcán a féltékenység, eszébe jutott a sok küzdelem, amelyet az asszonyért vívott és látta, hogy most már elvesztette a harcot. Feltámadt a férfiméltóság is benne egy percre, de azonnal megszólalt a nagyobb érzés: ha a pénzt az arcába vágja ennek az embernek, akkor jön az árverés. Győzött a színház... Remegő lábbal kelt fel; reszketve, ádáz és mardosó nagylelkűséggel, örült és eszeveszett gavallérossággal fizetett: átengedte az asszonyt. Kiment.

Bennem didergett az undor és a felindulás. Azok ketten észre sem vettek semmit. Most már sietve indultam. A sötét folyosón szaladtam végig. A folyosó végén színházi kulisszák hevertek egy halomban. Itt állt Kanizsai és a rongy vászonfalakra dőlve zokogott.

Készül a LUX gyárakban

Rinsó

**SZEMCSÉS SZAPPAN
GYEREKJÁTÉK MOSNI ABBAN.**

Késő

Írta: BOZZAY MARGIT

Vágyva, könnyesen szorította az asszony a kert rácsához az arcát. Ma is, mint mindennap, ha árva, magányos sétája erre hozta, megállt a kert rácsos kerítése mellett és fájó szívvel nézte azt a csudavilágot, amely eléje tárult.

Mert csudavilág volt. A kert tulajdonosa dúsgazdag, hatalmas úr, kincset kincser halmozott, a szépet szebbel tetézte s kinyújtott keze mindent, mindenkit elért.

Ha valaki elég szerencsés volt és jókedvében találta a Nagyurat, az mindent megkaphatott tőle. Gazdagságot, hírnevet, szépséget, szerelmet, boldogságot... De ha valaki balgán, akkor kopogtatott nála, amikor haragos hangulatban volt, attól megtagadott mindent. S az azután koldusként, árván járhatta az élete országútját.

Ezt a félelmetes nagyurat úgy hívták, hogy — Élet... Az asszony remegve, összekulcsolt kezekkel állott a kertje ajtajában és vágyva nézte a kert csodálatos virágágyait.

Nagyon szerette a virágokat. De mert rossz órában kopogtatott a Nagyúr ajtaján, kívül maradt a kert kerítésén és csak a virágok illanó illatát hozta el hozzá a tavaszesti szél.

Pedig de szeretett volna egyszer, csak egy rövid órára, percre, talán még kevesebbre belütközni a kerítésen, hogy megnézzé és megsimogassa a virágokat.

De mert ma is, mint mindennap, csukva maradt előtte a kert ajtaja, mély lélekzettel, — hogy legalább a virágok illatát vihessen magával, — fáradt, roskadozó, csalódott léptekkel megindult hazafelé.

Igy ment ez hosszú időn keresztül. Az ajtó mindig zárva maradt s az asszony mindig forróbban, mindig kétségbeesettebben vágyódott a kert virágkincsei után.

Egyszer, — amikor már úgy érezte, hogy meghal, ha csak egyet, egyetlenegyét is le nem téphet a Nagyúr virágaiból — ismeretlen, szelidarcú embert látott, aki a virágok között járt és gondozta, simogatta, öntözgette őket.

Az asszony megszólította. Könnyes szemekkel kérte, hogy engedje be őt is a virágágyak közé.

A szelidarcú ember tévovázott... Nézte az asszony könnyáztatta arcát. Megsajnálta... Azután megígértette vele, hogy csak egy percig marad és kinyitotta előtte a kert ajtaját.

Az asszony remegve, sédülő fejjel nézett körül és kitárt karokkal egy halványkék virágágy felé szaladt.

A szelidarcú ember nyomon követte. Megmagyarázta neki, hogy nagyon veszedelmes lenne, ha csak egyetlen szálát is letépne a virágokból, mielőtt egészen ismerné azokat.

— A perc különben is eltelt, — fejezte be a szavait, — s én csak holnap mutathatom meg a legelső virágot neked.

Másnap az asszony dobogó szívvel s a várakozástól kipirulva nyitott be a kert rácsajtaján.

A szelidarcú ember mosolygva kézen fogta, körülvezette a kertben és mesélni kezdett neki.

— A virágok — és körülmutatott a virágágyak között, — csak szimbolumai az Élet egy-egy ajándékának. Ha letépsz egyet, a birtokába jutsz annak az ajándéknak, amelyet képvisel. Azért vigyázz... Jól meggondold, hogy melyik után nyujtod ki a kezdetet, mert ha szakítottál — és rosszul szakítottál — sohasem hozhatod helyre a tévedésedet... Megengedem, hogy mindennap másikat tépj le és az okosságodra bízom a letépés sorrendjét is. Ha akarod, mehetünk afelé a vérvörös, bársonyos rózsacsoport felé, de... ha a szavamra hallgatsz, azt hagyjuk legutoljára. Mert ha annak az illatával teleszívod a lelket, a többi virág illatát, — nem érzed meg többé. — Ha azonban lépésről-lépésre, lassan jutunk csak el odáig, már te is tudod majd, hogy mi után nyujtod a kezdet és óvatos leszel... Nos, hol kezdjük meg?

— Reád bízom... — felelte hálásan az asszony.

A nyájasarcú ember kézenfogta s a kert legtávolabbi részében levő halvány, elmosódó színű virágágyhoz vezette.

— Nézd, ez a kötelességtudás virága — mondta oktatgatón. — A szárán sok-sok szúrós, apró tövis van, de ha könnyű szívvel, mosolygó szájjal gondozod, elveszíti a szúróságát és a kezdet bársonyát soha sem fogja megsérteni. Ha azonban dacos ajakkal öntözgeted, fájdalmas sikattással kapod vissza a kezdetet és az ujjaid hegyein vércsöppek sötétlenek... Ha akarod, csúnya, szürke lesz a virág, ha akarod, a napfény is megtörik hamvas, bolyhos virágkelyheibe... Nos, akarsz egyet a virágok közül?

— Igen... — felelte az asszony.

— Magadnak kell leszakítanod.

Az asszony boldogan elmosolyodott és dobogó szívvel letépett egyet a virágok közül.

Másnap örömmel, büszkén nyujtotta keskeny, fehér kezét a szelidarcú ember felé. Nem volt rajta egyetlen karcolás sem.

— Megérdemled, hogy még egyet adjak, — szölt a szelidarcú ember, és gyönyörű, különféle kék színekben, pompázó virágligethez vezette az asszonyt.

— Ez a türelem virága, — mondotta csendesen. — A testvérhajtása annak, amit hazavittél. Először kicsit nehezen megy majd az ápolása, de lassanként, ha figyelembe, szeretetbe részesíted, csodálatos, illatos bokorrá fejlődik és széppé teszi sok-sok percét az életnek. Mindennap más színű virágot hoz s te sok-sok örömet lelhetsz benne... Most már, ha ezt is a másik mellé ülteted, mindig lesz virágod, csak el ne felejtse megtartani azt, amire figyelmeztettek.

Az asszony örömmel nyujtotta kezét egy nagy, átlátszó, kéken csillogó virág után és mosolygva eltávozott.

Másnap jóval későbbben indult a kert felé, mint egyébként szokta, mert a két virág gondozása sok időt igényelt.

A kert ajtaja már nyitva várta s a nyájasarcú ember mosolygva fogta kézen, hogy egy csodálatosan fehér, ragyogó virág felé kalauzolja.

— Nézd, ez a legszebb virág valamennyi között. Az illata legfinomabb, a színe legragyogóbb, az alakja legtökéletesebb. Ugy hívják, hogy — szeretet. — Ez a virág szerzi a legtöbb boldogságot, jobbnak, szebbnek, igazabbnak látod az életet, többet mosolygysz és jobban megérted a szenvedéseket...

Az asszony letépett egyet a virágok közül, a szívéhez szorította s a nyájasarcú ember csendes mosollyal csukta be mögötte a kert rácsajtaját.

Közben multak az évek... Már alig volt bokor a kertben, amelynek legszebb virágát ne az asszony tépte volna le. Mindig boldogan vitte haza a kincsét, de a nyájasarcú ember látta, hogy a szemében az öröm ragyogása mellett valami olthatatlan vágy, valami végnélküli szomorúság bujkál.

Egyszer, egy meleg, illatos, tavaszeleji estén, ismét nyílt a kert ajtaja s az asszony, a nagy, vörösén csillogó rózsacsoport felé sietett. Eddig félve elkerülte, de most vágyón, kérően nyujtotta ki a kezét a legszebb, legpompázóbb virág után.

A nyájasarcú ember ott állt mellette, hogy mint mindegyik virágról, erről is elmondja a mesét.

— Ez, — szöltont vontatottan, — a szerelem virága... A legkábítóbb, legszebb, de legkönnyebben hervadó valamennyi között. Csak addig lehet a miénk, amíg az arcunk síma, az ajkunk forró és a hajunk fényén megtörik a napsugár... Ez adja a legrengőbb örömet, de ez adja a leghalálosabb fájdalmat is. Boldog, aki leszakíthatja, de talán még boldogabb, aki sohasem találkozott vele... Azért vigyázz! Vigyázz és gondolkozzál...

Az asszony azonban nem gondolkozott... Kinyujtotta a kezét és reszketve, vágyva, magához húzta a legszebb, legpompásabb virágkelyhet.

A virágkehely aljában nagy, csillogó harmatcsepp

reszketett. Nagy harmincsepp, amely visszaverte az asszony fáradt arcát, fénytelen szemét és megfakult hajfonatait...

Az asszony belenezett...

Megremegett a keze, elejtette a virágkelyhet és síró, reszkető, mindent vesztő sikoltással odabukott a rózsabokor mellé.

HUMOR

A Széchenyi strand.

(Allan Edgar Poe „Holló”-ja nyomán.)

Egyszer, lehet már egy éve,
Ujságomat kézbe véve
Azt olvasom, hogy új fürdő
Épül kinn a Ligetben.
Az új fürdő strand-fürdő lesz
S a többtől elütő lesz,
Széchenyinek fogják hívni
S olyan lesz, hogy ilyen nem,
Nem épült még sohasem.

No ez pompás lesz, — rebegtem
És dadogtam és hebegtem
A gyönyörtől, hogy hát végre
Lesz egy jó strand s lelkesen
Áldni kezdtem ott a várost
És Wallát, a cementgyárost,
Akiknek ezt köszönhetem,
Nem felejtve el oh, nem,
E gyönyört én sohasem.

És tellett az idő közbe,
Egyszer aztán megütközve
Olvasom, hogy ez is, az is
Támadja ám hevesen
Az építőt és a várost,
Meg a derék cementgyárost
És olyan harc támadt, melyre
Példát nem tud senkisémm
S amily' nem volt sohasem.

Tartott a harc s pünkösöd fele
Gondoltam ejh, egye fene
Azt a kis hiteltállépést
S eltűnődtem kedvesen,
Milyen szép lesz majd ha nyáron
Mégis csak kész lesz s a párom
Ide viszem majd strandolni.
Mily pompás lesz, Istenem...
S várni kezdtem csendesén.

Augusztusban aztán mégis
Aggódni kezdtem már én is
És gondoltam megnézem már
Mért nincs híre hamva sem
Ennek a várt megnyitásnak,
Azzal fogtam magam másnap
És kimentem a ligetbe
Megnézni személyesen
Mért nincs itt még semmisémm?

Ám egy lelket sem találtam,
Fogtam magam hát és bátran
Mégkérdeztem ott egy hollót,
Mely károgott élesen:
— Mondd csak, mondd csak, te jó madár
Mikor épül fel végre már
E Széchenyi nevű fürdő?
S ekkor sügva, csendesén,
Szólt a holló: „Sohasem!”

Hesz Ferenc.

Dohányosok

Írta: MÓRICZ ZSIGMOND

A jegyző-irodában máris vastag a füst, pedig még fiatal délelőtt van.

Három pipa fűti be a szobát. A jegyző úr a forró nyár miatt ingujjra vetkezve, öblös tajtékjából nagy füsttömegeket szí fel a hosszú, vékony száron át, a mely szája egyik sarkába van beeresztve; a másik szájszögletéből aztán koronként kifújja, mint a kovácsfujtató. A testes úr jámboran üldögél az asztalánál s rendetlen iratsomók hevernek előtte. Vizes, pislogó, kék szemével úgy ropdós czéltalanul, mint a légy. Valami szórakoztatót keres és hetet-havat összehord, hogy agyonüsse az időt. A jó Isten tudja, hogy él még annyi vágott dohánynyal, a mit az égtől kapott.

Ezer szerencse, hogy a hivatal segít rajta. A csempezések, a gacsályi vénasszonyok legalább a döbözött megtöltik jóféle szüzdohánynyal, a mely ott kínálgatózik boldog-boldogtalannak s rá kell töltenie belőle bírónak, esküdtnek, rédia váltó parasztnak, még a tyúklopásért elítélt czigánynak is. De még a fináncz se szabaduljon meg nem kóstolja s mivel szakértő, ki nem jelenti róla, hogy:

— Kár volt lopni!

A bíró, szikár, göthös paraszt, feltett kalappal ül szemben a jegyzővel. A kalapja nem butaságból van a fején, mint gondolnák, hanem a rang miatt. Szólítsa meg valaki, hogy vegye le, csöndességgel felel rá:

— Jó nekem így is.

És fenntartja vele a respektust. Szörnyen dolgozik a pipájával. Mintha egyebet nem is tudna. Hangosan czuppogtatva, szopogatja a kurta, szétrágott pipaszárat, a hányszor szippant, mind a két arca behúzódik a fogsora közé s közönyösen bámul egy helyre, legtöbbször a pipa megfeketült rézkupakjára, a mely épp olyan formájú, mint a falubéli torony teteje. Soha senki sem tudja, hogy már megint miben fő a feje a ravasz parasztnak, a ki bírónak is csak azért lett, hogy szenvedélyét, a fővényt, nagyobb körben érvényesíthesse.

Itt a segédjegyző is. A sokdolgú körjegyzői irodák páriája. A ki a selmezi pipájából alázatosan lop ki egy-egy kis füstöt és mégis legtöbb dohányt fogyaszt. Keshegy ruhájú, züllött úrféle, az állat kiverte a ritka szakáll öszes sörteje s még rosszabbul áll neki, ha néha megborotválkozik. Minden dolgot elvégez. Ingenyen. Sehol sem marad sokáig. Csak a hol rábízzák a pinczekulcsot. Még ott sem, mert ott többet részeg, mint másutt, pedig egy napig sem józan, még ha józan sem.

És ülnek, ülnek. Így nap-nap után. Csak a segédjegyző pennája serceg, a pátrónusa viccel és rá a hahotája harsog. A bíró pedig buzgón szíjja a pipát. Neki ez elég.

Benyit a kisbíró.

— No mi a? — támad rá a jegyző.

— Tekintetes uram, itt vón az a Tokány József.

— Ahá, a ki elvált a feleségétől, — csillan fel a jegyző szeme. — Jól van. Felhivattam. Mer má igazán szeretném látni, hogy veszi a paraszt, ha elválsztják a hites sárkányától. Az asszonyt is becizáltattam.

A jegyző úr előkeresi az iratokat, kirakja maga elibe, végigsodorja vékonyra, debreczeniesre pedert hosszú bajuszát, megvakargatja a kövér tokáját s tovább beszél:

— Bolond paraszt. Nagyapám hallott ilyet. Elválni! Micsoda úri tempó a'?. Házát, kertjét eladta, hogy kiteljen a költség. Persze, most már tisztán van, se ház, se asszony. Hahaha. Megszabadult a teherből.

A bíró kivette a pipát a foga közül s nagyot köpött a könyökén túlra, azzal megszólalt:

— Hajsze, nem paraszt a'.

— Hát mi a csudája?

— Duhányos.

— Hát az nem paraszt?

A bíró kétfelé igazította csuka bajuszát a pipaszárral s vállat vont.

— A' csak duhányos — s legyintett hozzá.

És e mozdulat méltóságából látszott, hogy éppen olyan mélyen érzi maga alatt a nemes dohány megművelő munkását, mint az úrnő a félvad ceylonit, a ki az igazgyöngyét kihalászta a tenger fenekéről.

— Na, hát mért nem gyün be az az ember? Mit állasz ott, te barom. Mi? — szólt a jegyző.

A kisbíró mintha álmából rezzent volna fel, katonásan vágta rá.

— Igenis, tekintetes uram.

Derék szál pirosképű ember lépett be. Tisztesség-tudóan vette le kalapját, köszönt s barátságos, jóízű tekintettel nézett a jegyzőre.

— Itt vónék, tekintetes uram.

— No, Tokány József, csak azért hívtam fel magát, hogy megmondjam: megjött az ítélet a maga dolgában. Király ő felsége nevében elválasztotta magát a törvény a feleségétől. Mit szól hozzá?

— Mit szóljak, tekintetes uram! Alálassan megköszönöm. Előbb is megtehették vóna.

— No hát nem megy az olyan könnyen, — szólt a jegyző. — Mit gondol kend, hol van a király! Maguk csak azt hiszik, az úgy megy, mintha bíró uram köp egyet. Lássa, a maga felesége, mán persze a volt felesége, közelebb van, mégse jött el, mire hívtam.

— Hászen itt van.

— Hol?

— Kint az ámbituson.

— 'Sz akkor gyöjjön hát, mér nem gyön be. No.

Tokány József készségesen ment ki. Intett az asszonynak.

— Erzsus! Gyere be hékám!

Takaros kis menyecske libbent be. Nagyvirágos, színjátékos, rojtos selyemkendő volt borítva könnyű bluzára. A lágyan simuló redők kedves, csinos formákat takartak; az asszony arca kíváncsian virított ki a boglárkaszín sárga kendő keretéből.

A jegyző czuppantott az ajka sarkában; a bíró szigorúan mustrálta a szép teremést, mert az asszonynak attól kezdve, hogy bekötik a fejét, többet nem szabad ilyen szépnek lennie, úgy kell járnia, mintha gyászolna és vén lenne. Csak a segédjegyző nem vetett ügyet sem a dologra. Zavartalanul számította ki, hogy Kos Andrásnak hány pengő s hány fillér a föld- és házadója.

— No, szép menyecske, hát maga volt ennek az embernek a felesége?

— Igenis, én.

— Na hát akkor tudja meg, hogy már nem híjják többet Tokány Józsefnének, hanem csak úgy, mint leánykorában, Kánya Erzsébetnek. Érti?

— Igenis, értem.

— Akkor rendbe' van. Örül neki?

— Igenis, örülök.

— Helyes. Most már örülhet is. Teringettét. Egy ilyen szép menyecske hogyne örülne, ha megszabadul a kölönctől. Akad minden ujjára tíz férfi, ha kell. Most már szabad, mint a madár. De az ura nem tudom örül-e? Nincs semmi mondanivalója, Tokány?

— Instállom, jegyző úr, mi a fizetség? — kérdezte az ember.

A jegyző elhallgatott. Szippantott néhányat. Ránézett a falon függő díjtáblázatra, de azon nem volt kitüntetve, mi annak a díja, ha a jegyző passzióból cizálja be az embereket, ezért elhatározta, hogy nagylelkű lesz.

— Semmi, József, semmi. Az esketésért, meg az elválasztásért én nem szedek pénzt.

— Alálassan megköszönöm.

Ezzel el akartak búcsuzkodni, de a jegyző még nem látott bele a tréfába s rájuk szólt:

— Hallják-e most már utána vagyunk. Mondja

csak, barátom, min tudtak úgy összeharagudni, hogy nem sajnálta rákölteni a házát az elválásra?

A férfi elmosolyodott, kissé lehajította a fejét s zavartan csosszantott a nyalka csizmájával.

— Egy kis turucc vót az egész, tekéntetes uram. Az asszony egyre-másra szememre vetette, hogy nem vagyunk összevalók, vagy mi...

— Eégen! — nyelvelt rá az asszony. — Hogyisne! Egyik nap, mint másik, furtonfurt borosan jött nekem haza. Hon vótál, te ember, nincs istened? mit csinálsz?... Kocsmába!... Ó te, te, — mondom rá neki — hun a lelked? Mit akarsz?... Semmi dógod vele, — aszongya, mer aszongya, nem a tiédet iszom... Mer úgy vót, tekéntetes uram, hogy neki háza vót, mikor elvett, nekem meg csak a rajtamvaló. Hát aszongya, semmi közöm tülle, üsmi csinál.

— Hát igenis, tekintetes jegyző uram, — folytatta az ember, — így vót, csak egy kicsit cifrábban, mer az asszonynak igenis fel van vágva a nyelvelője... Hát én arra kikiátottam, hogy elválok tőle, ha csupa a házamba kerül is.

A szeme megvillant, a hangja megcsikkant. Látszik, hogy ma is megtenné. Az asszony szelidítve szólt:

— Így a, így vót a. Ezt mondta. Osztán a mit kaptam, kaptam, az is az enyém vót.

— No jó, jó, — szólt a jegyző, — de most már nem sajnálják egymást? Hisz a hogy látom, már nem is sehezhetnek egymásra.

A férfi megbillentette a fejét s lemosolygott félszemmel az asszonynak. Ez kétfelé hajtogatta fejét s szólt:

— Nem nagy baj... Minek haragudnánk... Megesik az olyasmi a házasságban.

— Püff neki! De most már nem házasok. Nem férj és feleség.

— A' való.

— Hát hogy tudnak külön élni?

— Instállom, — szólt a férfi, nem élünk külön.

— Hát?

— Egy fedél alatt.

— Ejha. Egy asztallal, egy ágygyal?

— Igenis.

A jegyzőnek kifordult a pipa a szájából s úgy meredt az égnek az ujjai közt, mint egy felkiáltójel.

— Hiszen maguk nem házasok!... Akkor mire való volt a válás? Törvényesen elváltak, így meg, vadul, nem szégyelnek együtt élni?

— Instállom, csak a jedző úr választott el. Pap előtt is voltunk mink...

— De így, — szólt a jegyző, mikor megjött a lélekzete, — így a gyerekük nem kapja meg a maga nevét.

— Hát az avval csak jól jár. De inkább mind a kettőt megkapja. Máris úgy híjják, hogy Kányatokány Marcsi.

— Hát gyerekük is van?

— Kettő.

— Na, hallja kend. Sok bolondot hallottam életembe, de ilyet még nem... Hát nem sajnálja a házát?

— Hogy sajnálnám. Itt az asszony, ha már rákötöttem a házam, dógozza le...

S szerelmetesen összevillant a pár ember szeme.

Azután elparoláztak s nagy elégedetten eltávoznak. A bíró ujat pörcentett csuka bajsza alól s azt mondta fitymáló kézlegyintéssel:

— Duhányosok.

A jegyző meg fölczielősködött, az ablakhoz állott; erősen megfogyott a tulajdon pipaszárába s utána bámult az emberpárnak.

A szép ifjú párnak, a mely vidáman, ruganyos léptekkel ment ki az utcára, annak is a közepére s a teljes égető, leözlő napsütésben szépségesen, boldogan, az élet gazdag pompájával virítva haladt el végig a falún. Úgy tűntek az ember szemébe, mint a mezőnek virágai.

Az ucca portréja

Arc, mely a város lelkét tükrözi! Arc, melynek az Élet a festőművésze. Ezervillanású portré, minden rezzenése egy szívüktetés. Folyton változó mimika, mögötte az Élet áll: az ucca portréjában — önarcképét festi meg.

...Ezer ásványvizes üveget szállítanak nehéz társzekereken, nyár van, szomjas a város, de az ásványvízben is a maga vérét issza meg. A hirdetőszlopokról színes plakátok kiabálják a külföldi filmszenzációt, mely egy földöntúli szerelem változatait tárja élénk kilenc fölvonásban, holott ez csak egy rezzenés az Élet arcán; alattuk egy fehérruhás kislány áll s barna kenyérveknit szorongat hóna alatt. Öregasszony bandukol, csupa rongy, vállán kékciskos abrosz, de színét már rég kivetette az idő, száz ránc van az arcán, lotyhadt katonaszák fityeg a hátán, mellette öklömmnyi fucska térfereg az apja cipőjében. Autó túlköl, gondtalan gazdag tova az ördög szeke-rén, az öreg uccaseprő kalapot emel előtte önkénytelenül. Uriasszony jön, tejesüveget hoz törökös retiküljében, felhős a homloka, de életvágyn csillog a szeme. A falmélyedésből vén koldus nyivákol, mintha Elizeus próféta nyujtogatná alamizsnára száraz kezét. Hivatalnok jön, a földet nézi, ő is koldus, de a nyomor akrobatája, hét mázsa inséget cipel a nyakán, homloka vibrál, idegeit megették az akták. A Dunán fehér hajó úszik lefelé, egy masamódeleány merengve néz utána, mintha legszebb álmát vinné el az a kétkéményes gépsirály...

Varjú ül a torony tetején, szárnya mintha beterítene a várost, árnyéka ott verdes a gondbasüllyedt arcokon. Asszonyok jönnek-mennek, belepillantunk a kosarukba, benne kucorog a hidegszájú éhség. Szatyor, retikül, hátizsák, mind, de mind üres! Kiszedte belőle valaki még a reménységet is. Kék zacskót rejteget egy kajántekintetű nő, mintha mérget vinne, ott egy apacs húz el, szürke szeme sandán mered az ucca forgatagába, igen, a prédáját kémleli. Tolvaj, ki önmagát lopja meg! Cseléd diskurál a sarkon egy folyamőrrel, durván vihog, — öngyilkosjelölt, ismerkedik a folyamőrrel... Végre egy bolticsomag! Baba van benne. Viszi az a selyemkabátos úr. Egy meztlábás kislány megáll és epekedve néz a mérhetetlen kincs után.

Hajóskapitány olvas a Dunaparton, úgy áll, mintha legénységének a napiparancsot osztaná. Borotváltarcú férfi gondolkozik állóhelyében, csupa nyugalom s megfontolás, angol pipa lóg a fogán: detektívnek képzelet magát. Mindnyájan bizonyos lárvát hordunk. Színészei vagyunk önmagunknak. Kék tündér lejt elő, szoknyája téglavörös, harisnyája fehér, cipője sárga. Megfordulnak utána. Lám, az izléstelenség is reklám. Hátizsákos gyerekek! Apjuktól örökölték a hátizsákot, ki a világháború nyomorékja lett, — most ők cipelik benne a nyomort. Szürkekabátos lányka jön, száz gomb van rajta. Minek annyi gomb? Egy vén kisasszony kiskutyát vezet, maga az élő vad: Látjátok, nem vettetek feleségül és kutyát kell vezetnem... Ó, Istenkém! Boldogabb az a kis négylábú kedvenc, mint sok szegény gyerek. A távcső-ember! Feketekeretes pápaszemén úgy mered az újságjába, mintha teleszkópon nézne a végtelenbe. A rendőr! Ott áll a posztján, a forró napsütésben, vigyáznia kellene a világváros rendjére és közbiztonságára, de szeme tompa, magába réved: a nyomor alvajárója. Trombitaszóra riad. Cserkészcsapat jön. Istenem, minden tizediknek üveg van a szemén! A mai generáció...

Áll a kirakatok tündöklő sora, tele van a munka és a szorgalom értékeivel, de szomorúan ballagnak el előtte a gondbacsüggedt emberek. A *nervus rerum*, a minden dolgok idege hiányzik: a pénz. Egészséges nevetés! Két villanyos-gyerek kártyázik az uccai személtáda tetején, bankjuk egy halom pattogatott kukorica, annak örülnek úgy. Milyen különös! Vízíóba kopírozódik a kártyajáték. Ott áll Fürst Walter, a zöldalsó — valami árva szobrász — s egy női divatkereskedés előtt kétségbeesetten tördeli a kezét... A Zöldász limonádét iszik a török

cukorkaárus bódéja előtt; Reding Itell — egy sápadt főhadnagy — kardjára támaszkodva néz az alkonyatba, még a nyaka is félegörbül, mint az igazi kártyalapon, amelyből kilépett. Ott jön a Kuoni pásztor! Szerb pópa, ki a hazájának kémkedik. És jön a tökfilkó is: a Stüsszi vadász a nyugati pályaudvarról, nyulat cipel a hátán, úgy vette valahol és otthon dicsekedni fog vele. Geszler H., mint szegény planétahúzó, tartja papagályát a kezén, a Töknyolcas búcsúzik feleségétől a villanyosmegállónál, amott pedig a Piroshetes, mint lovasrendőr, a tömeget a járdára zavarja: Helyet a mentőknek! Egy tizenkétosztendős fucskát elütött a 44-es villanyos...

...Forog az ucca, kavarog az élet, ezer agyvelő lüktet benne, ezer kéz, ezer láb, ezer törtetés, ezer gond, ezer lélek, ezer gyár és egy cél, egyetlen cél s millió szenvedés: A megélhetés! Kenyerért adja mindenki a szívét! Gúnyos és robusztos színekkel dolgozik az élet, vérbe és könnybe mártja könyörtelenül pontos, lélekábrázoló esetét, mikor önportréját festi meg: az uccát, a mai társadalmat...

A társaságból

Csókolom a kezét Nagyságos Asszonyom, remélem, nincs túlságosan sietős dolga, mert akkor szép sorjában elmondok mindent, ami azt hiszem érdekli magát...

Kezdjük mindjárt egy Szent István-napi epizódon, amelyet a villamoson hallottam. — Egy kedves néni felszáll a nyugati pályaudvarnál a villamosra.

— Milyen jegyet adjak, néni? Kérdi a kalauz.

— Nem tudom én, — felel a néni.

— Hát hova akar menni?

— Mindegy nekem, akárhova.

— Mindegy? Hát ezt hogy értsem?

— Úgy kérem, hogy régen hasogatózik a lábam és azt mondta a szomszédasszony, hogy villamoskúrát kéne használni. Hát ezért jöttem fel Pestre.

Ha már itt tartunk el kell mondanom még egy epizódot, mely egy Rákóczi-úti finom kis üzletben játszódott le, ugyancsak Szent István napján.

— Uram, az ön alkalmazottai hihetetlenül gorombák, szól a vidéki úr.

— Kérem szépen, olyan kevés a fizetésük. Kell, hogy valami kis rekompenzációjuk legyen...

Külföldi vonatkozású híreim során megemlítem, hogy Mária Orska, ki Németországban még nem vesztette el népszerűségét, a morfium és kokain periódus után, most egy léghajót akar vásárolni és a levegőben óhajt lakni. Mint mondja, fenn a levegőben új gondolatok és benyomások születnek. Olyan problémák vetődnek fel ott az emberben, amelyek a földön elsikkadnak.

Érdekesebb személyi híreim közül közlöm, hogy Kojics Vladisláv jugoszláv főkonzult Budapestre helyezték. Petry Pál államtitkár Braziliába utazott az interparlamentáris konferenciára. Berczely Jenő helyettes államtitkár a magyar érdemrendkereszt II-ik osztályát kapta meg. Valószínűleg az is érdekelné fogja Nagyságos Asszonyomat, hogy Albrecht főherceg Badacsonynál átúszta a Balatont. A főherceg célja az volt, hogy a fonyódi partot elérje, ahol a közönség meleg óvációban részesítette a bravuros úszásért.

A Magyar Protestáns Nők Országos Szövetsége október második felében tartja meg IV-ik országos kiállítását. Ezen a kiállításon résztvesznek a Finn női egyesületek is külön gyűjteménnyel. A kiállítás felöleli a szép-művészet, iparművészet, házi- és népipar összes ágait, melyek külön-külön csoportosítva fogják bemutatni, hogy mivel foglalkozik a magyar asszony. A kiállítás hivatalos irodahelyisége: VIII., Üllői út 24. szám alatt van.

Hymen köréből a következő hírrel szolgálhatok. Srutka Annuskát, kedves előfizetőnket, eljegyezte Náday Imre, Budapestről.

A színházak környékén, kezét csókolom, jelenleg még nem történt semmi, azonban Nagyságos Asszonyom számára ellestem egy beszélgetést a Király Színház kapujában. Egy öreg naíva tanácsot kér egyik férfi kollégájától:

— Mond kérlek, nem gondolnád, hogy szép lassacskán vonuljak vissza a naíva szerepkörtől?

— Ugyan drágám, szaladni már nem tudsz? — felelte a férfi epésen.

Ha megengedi Nagyságos Asszonyom, két kitűnő kottára hívom fel figyelmét. Az egyik: „Ripityom“ Fox-trot. Zenéjét szerezte Búzás Mihály, a szövegét Iliczky László írta. A másik zenedarab: „Pardon! Ön érdekel engem“ Fox-trot, Iliczky László szövegére a zenét Fonó Frigyes írta. Feltétlenül vásárolja meg e két kottát a Rózsavölgyi cégnél Nagyságos Asszonyom. Ma mindkét ze-

nedarab Budapest slágere. Szeretem ezt a két muzsikust, Búzás Mihályt és Iliczkyt, mert mindkettő amilyen keménykötésű magyar, éppen olyan közkedvelt muzikus és ami fő, nem reklámemberek, — és zenei tudásuknál, széles skálájú képzettségüknel — csak szerénységük nagyobb.

Halló... Hogyne, Nagyságos Asszonyom, szívesen közöljük összes előfizetőink társaságában előforduló személyi és családi eseményeket. Tulajdonképpen ez is a célunk, sőt műkedvelő előadásokról, kirándulásokról, ünnepelekről felvett fényképeket is leközzöljük, tehát méltóztassék csak a híreket beküldeni.

Előfizetőink nyaralásáról a következő híreink vannak: Dr. Groffits Dezsőné Budapest, János szanatórium-ban, Nagy Ferencné Harkányfürdőn, Krausz Teréz Kápolnásnyéken, dr. Petrőczy Miklósné Ivádon, Heves megyében, Bársony Béláné Ivánháza-pusztán, Faragó Gézáné Szödligeten, Guttman Arnoldné Felsőgödön, Hadeck Lajosné Szödligeten, özv. Nagy Józsefné Debrecenben, Mattyók Kornélia Pusztaszentmihályon, özv. Vécsey Gézáné Hévízfürdőn nyaralnak. Kedves mindnyájuknak nyugodt és kellemes üdülést kívánunk.

Most pedig elérkeztünk a hét igazi szenzációjához, mégpedig nem is egyhez, hanem kettőhöz. Mind a kettőnek középpontjában bankdirektor áll, a sokat keresők fajtájából, és még abban is megegyeznek, hogy mind a kettő — válnak. De az egyiknek egészen tragikomikus az esete. Ez a férj, tetszik tudni, Nagyságos Asszonyom, évek óta rendszeresen figyelteti a feleségét, aki a legrafináltabb módon kerülte ki a detektívek kémkedő tekintetét. Mert volt oka félni a megfigyeléstől, a sanda szemektől. Önagysága, illetve ömértósága nem nagyon szereti olvasgatni a püspöki szentbeszédeket, melyekben a családi élet szentségéről van szó, ellenben annál buzgóbban lapozgat Boccaccio Dekameronjában, magát a hírhedt lovagot is felülmúló fantáziával. — S ami a férjnek nem sikerült, sikerült az asszonynak. Ő bizony tetten érte az urát, aki szegény, csak egy picurka percentjét fizethette vissza a méltóságos asszony hűtlenkedésének: és mégis rajta vesztett. Most a feleség pereli a férjét. Ó, szegény férjek! A másik direktor válása egészen szabályszerű: a mindennapos hűtlenség!

... Mit parancsol? Hogy hol találni ma mindennapos hűséget? Nálam, könyörgöm nálam; ne tessék olyan hihetetlenül mosolyogni, kezét csókolom.

Budapest

A hegedű zokogó hangja elhal — néma a cimbalom is. — Milyen élvezetes most a pazar fényárban úszó Margitsziget! A béke hangulata fogja meg a lelkeket... suttogva mesél a csillogó Duna — és ezeket a szelíd ábrándokat színessé varázsolja a fenségesen illatos tiszta babbkáv!

Meinl Gyula

KOMÉDIA

Kedves Barátom!

A holtszezon, úgy látszik, nem mulhatik el pofon nélkül. Ez afféle pesti hagyomány. Valamikor Siófokon és Nagymaroson vendégszerepelt a pofon, a nyári viccelők cbből éltek, sőt olyasmit is suttogtak, hogy ezeket a siófoki és nagymarosi pofonokat a vicclapszerkesztők és a kabarédirektorok rendelték meg, de hát én kételkedő természet vagyok s inkább hiszem azt, hogy a kánikula hevéből felajzott lelkű és tenyerű terézvárosi ifjak szerelmi vetélkedése csiklandozta ki a nevezetes pofonokat. Az idej nyáron is megesett volna a „szégyen“, hogy nem csattan el a tradíciós pofon, de — hála a nyári gondviselésnek — a Városliget bőségesen és szenzációsan kipótolta, amit az amerikázó Siófok és Nagymaros elmulasztott. Hogy a pesti riporterek régi formulájával éljek: a pofont Fedák Sári unokaöccse adta és Feld Mátyás nyári bohózatíró kapta.

Hogy mit vétett szegény Feld Matyi, ez az öreg ligeti fiú Fedák Sárinak, a fiatal budai primadonnának: ez nem tartozik rám, sem reád, sem senkire. Mikor a pofon hírért hallottam, valami rosszmájú képzettársulás azt mondta nekem, hogy Fedák unokaöccse alighanem végignézte Feld Mátyás énekes-táncos-görlös-schlesingeres-lefkovitsos darabját. Talán ez bősztette föl és lehet, hogy nem volt meglegedve a bohózat — csattanójával. Igen ám, de mikor elolvastam a részletes Höfer-jelentést a ligeti csatáról, nyomban más vélemény alakult ki bennem. A szerzők megfenyítése, úgy látszik, csak a javíthatatlan epéskedők képzeletében él, a valóság ellenben azt mutatja, hogy a szerzőt futni hagyja a közönség. Vagy kihívja. Feld Matyt, a szerzőt, ismétletlen kihívta az ő publikuma, viszont Feld Mátyást, az embert, csak egyszer hívta ki Fedák unokaöccse — a színházból és e kiáltással: „nesze neked, Rombach ucca nemzeti kincse!“ komolyan meg-inzultálta.

Undorodom a tettegességtől és nem tudom megérteni, hogy férfiak a félvad törzseknek ehhez a szégyenletes argumentációjához folyamodnak. Hiszen Magyarországon nem is egy, hanem kétféle elintézési módja van a becsületsértő afférokknak: a lovagiaskodás és a bíróság. De kapcsoljuk ki ezt a kérdést is. Marad: a pofon. Az a tény, hogy egy úriember odaáll pofozkodni a Városligetben és ezt megelözően a másik tény, hogy egy ötvenesztendő ember — az örökifjú Feld Mátyás — odaáll a nyelvét öltögetni egy nagymultú és kétségbevonhatatlanul nagytehetségű színészre.

Feld Mátyásnak az az eljárása, amelyet Fedák Sárival szemben a bírósági tárgyalásokon követett, egyszerűen kívül esik a mi kultúránk határán. Az ő szótára nekünk: kínai nyelv, — nem értjük. De hogy ezért pofozni kéne? A kritikát és a büntetést magában hordja az a hang, amelyen Feld Mátyás szertelensége kiöblözött. Lehet, hogy az ő publikuma mulatott rajta, lehetnek olyan cinikusok, akik csak a circzust látták az egész kulisszamögötti békaegérharcban, — az izlések különfélék és nincs meddőbb vállalkozás, mint a magunk izlését rákényszeríteni másokra. De a pofon elmaradhatott volna. A pofon: szörnyűség. Én buzgón forgatom a párizsi, londoni, római újságokat, de a legnaagyobb ritkaság, hogy szereplő emberek pofozkodásáról találnék tudósítást. Nyugat-Európában nem pofozkodnak az emberek, vagy ha pofozkodnak, nem primadonnák unokaöccsei a támadó és nem bohózatírók a szenvedő felek.

Hová jutunk, ha a színházi kanapé-pöröket a nyilvánosság előtt fejezik be ilyen botrányos módon? Azt ambicionálják talán színésznőink és színpadi szerzőink (bocsánat az általánosításért, ami ez esetben csak szó-lásmód), hogy neveik a művészet-rovatból a rendőri krónikába kerüljenek? Higgyék meg, szerencsétlen és sületlen a reklámnak ez a fajtája. Higgyék meg, csak eleinte talál élvezetet a tömeg a botrányban, aztán csömmel és utálattal fordul el tőle. Megértjük, hogy sokakat érdekel, sőt ígát a színészek és színésznők magán-

dolgainak színes kitergetése, a pletyka zavaros mártásában való feltalálása, — ősi kíváncsiskodása ez a kevésbé kulturált rétegeknek a nyilvánosság fényében sűtkérezők mindenféle privát ügye iránt. De még ennek a kisigényű és nagyjétvágyú tömegnek is van kritikája, amely lassan ébred, ám ha felébredt, brutálisan kiméletlen tud lenni és izlése is van, amely éppen akkor szokatlan jelentkező, amikor az izléstelenségek halmozása tetőfokát éri el és amikor a botrányok szereplői azt hiszik, hogy a közérdeklődés simogató, langyos hullámaiban fürödnek.

Az a városligeti pofon tulajdonképpen nem annak a maga módja szerint élelmes nyári bohózatírónak és színkörigazgatónak az arcán csattant el, hanem a magyar színészet reputációján. Ha a pofonok közt válogatni lehet, akkor már csak inkább érje a magyar színészetet a közönség inzultusa a publikum részéről, mintsem olyan ligeti skandalum, amely a saját kezének meggondolatlan műve. Erre azt fogják mondani a színészek: ugyan kérem, csak nem veszik komolyan Feld Mátyás kiszólásait és Fedák unokaöccsének pofozkodását! Mi pedig azt feleljük: disztíngválni csak nagyon kevesen tudnak, — a publikum nem disztíngvál, nem okoskodik, röst a gondolkodásra és végzetesen általánosít. A színészet erkölcsi érdeke követeli a tiltakozást az elfajult személyeskedés, az ordénáré vitatkozás és a feltűnést hajszoló tettegesség ellen.

Te pedig hiába vonogatód a válladat, kedves Öregem, mondván: ugyan mit fáj a feje ennek az én barátomnak, mikor — más kapta a pofont. Nekem igen is fáj minden pofon, ami — ha nem csattant volna el — sokkal jobban fájna annak, aki netán megérdemelte és egyáltalán nem fájna a magyar kultúrának, amely igazán nem pofonokat vár az agyondédelgetett színészekről.

Aki olvasóid közül más véleményen van, azzal szívesen száll vitába a Téged szeretettel köszöntő

Eugenius.

Gummi fürdősapkák

minden színben

P 1'20-tól P 4-ig

GUMMIZSÁROK

fürdőeszközök
részére, külön-
féle mintával

3' — P-től 10' — P-ig

ZELENKAI R. L.
Budapest,
IV. Szervita tér 6. sz.
Alapítva 1837-ben

Tisztavetés a Ludovika Akadémián

Hetvenkilenc új főhadnagyot avattak föl Szent István ünnepén

Megszüntették tavaly Mária Terézia kedvelt rangfokozatát, a hadnagyságot, azóta két csillagot kapnak egyszerre a Ludovika végzett növendékei. Az idén is hetvenkilenc új főhadnagyot avattak. Szól pedig a riport erről a szép magyar ünnepségről, mely Szent István napjának egyik sugárzó pontja volt...

Gyönyörű asszonyok és lányok galambserege hullámzik a Ludovika Akadémia festői parkjában, a toalettek és az uniformisok színpompája pazar képbe folyik a tribü-

nök roskadó során, de még egyre jön az előkelő közönség és az emelvények székvonalában sugárzó arccal helyezkedik el. Gukkerek kerülnek elő s gyöngyöző nevetéssel fedezik föl Lacit, Pistát, Sanyit és a többi kedvest a fölavatandók közt, kik oszlopokba tagozódva, vadonatúj formaruhájában, főhadnagyi csillogó jelvényeikkel fősorakoztak jobbszárnyon és boldog izgalommal várják a nagy pillanatot, mely a haza, a vallás és a munka lovagjává avatja az új nemzedéket.

Kürtjelzés hangzik. Jön a kormányzó! És a fölzendülő himnusz hanggörgögetében elvonul kíséretével a ludovikások feszes haptákbán tisztelgő sorai előtt, aztán a tisztelgő zászlórud föllendül s a kormányzó a két királyi herceg közt helyet foglal a díszhelyen. Pá t e r B é r e s, az Akadémia katolikus lelkésze a zászlódíszes szöszekre lép s a zöldkoszorus ágyuk fölött a szentbeszédbe kezd. Haza-

BIZALOM

kérdése, hogy a méregdrága selyemharisnyák, selyem-, batiszt- és gyapjúanyagok mosásához csak olyan mosószert használjunk, mely föltétlenül jó és a ruhát nem rongálja.

A közismert Polo-szappanpohely előállításában a Flóra-gyár hatvanéves tapasztalata és tradíciója egyesül a legmodernebb gyártási eszközökkel.

Állandó laboratóriumi ellenőrzés ügyel arra, hogy kizárólag teljesen lugmentes, enyhe hatású, a legkényesebb textilanyagot is kímélő, s mégis hatalmas tisztítóerejű mosószert kerüljön forgalomba. Minden egyes Polo-csomagban sorszámossal ellátott garancia-szelvény található, amely a külön vegyvizsgálatot igazolja és a készítmény hibátlan voltát tanúsítja.

A valódi Polo-pohellyel tisztított selyem- és gyapjúféhernemű megtartja eredeti fényét, nem lesz szakadós, nem ugrik össze és szinte korlátlan ideig tart.

szerepre buzdítja őket és az új korok téveszméit fejtegeti, amelyek „kikezdték szép és erényekben ékes nemzetünket”. A magyar erkölcsi nagyságot és a lelki nemességét említi követendő példaként, majd az új tisztí nemzedék földadatáról szól: „A te életed nem játék ma, nem a szerelem virágos és boldog napja. A te életed a fájdalomak élő szobra!” Szavainak súlya és mély halása van. Utána Veress Jenő, az Akadémia protestáns lelkésze lép a szószékre s nagyerejű beszédben hinti szét igéit: „Tör-lénelmi és örök hivatás halhatatlan deleje vonz titeket és akar a magasba ragadni. Ti vagytok az emberi és isteni hajnal népe!” Uj magyar tavasz jön s „ezt a tavaszt nem lehet szüronyerdővel megakadályozni, nem lehet mester-séges eszközökkel elfojtani!” A családi és közéleti tisztaság és a nemes szociális érzék szükségességét hangsúlyozta. „Romlott európai, ázsiai és néger szellemi betolakodások ellen kell védekeznetek, hajnal népe! A nemes magyar szociális érzés bevezetését a társadalomba a ti kezetekbe tette le a hajnal istene! Legyen vezéretok a síró és dolgozó magyaroknak a hajnalesillaga: Krisztus!” A hatalmas szentbeszéd elhangzása után Sipos Árpád, a Ludovika Akadémia parancsnoka búcsúzik volt növendékeitől, szava csengő fény, lelke magyar: „Ez a ké-szedelmes jövő nem találhat titeket készületlenül! Bízást beállhattok a magyar Géniusz küzdő gárdájába, mert lelketekben él az erős hit!” Apai szeretet és jóság sugárzik szavából. „Ne engedjétek, hogy a kislelkűség férgje elkezdhesse lelketeket!” Az igaz magyarok nemes példái világitanak előttük. Hengegő, mosolykeltő kardcsörtetés-sel, ledér életmóddal, lelki tisztaság és önmegtagadás nélkül nem teljesíthetik azt a szent földadatot, mely rájuk vár a régi országhatárok felé fénylő hadak útján... Vigyázz! Az eskütétel következik. Dobban a föld, a közönség fölemelkedik és a hetvenkilenc új főhadnagy esküje fölhangzik ércesen:

— „En ünnepélyesen eszküszöm a Mindenható Istenre, hogy Hadurunk, főméltóságú nagybányai vitéz Horthy Miklós iránt, mint Magyarország törvényesen megválasztott kormányzója iránt hűséggel és engedel-mességgel viseltetem. Magyarországhoz és annak alkotmányához hű leszek, az ország törvényeinek engedelmeskedem.

Esküszöm, hogy magyar hadseregünk tábornokainak és minden egyéb előjáróinak és följobbalóinak is engedelmeskedem, őket tiszteletben tartom és védelmezem, rendeleteiket és parancsait minden szolgálatban híven teljesítem; alárendeltjeimről mindig a legjobb tudomásom szerint gondoskodom, példaadásommal és minden erőmmel azon leszek, hogy kötelességeiket minden körülmények között becsületesen teljesítsék.

Esküszöm, hogy szent hazámért minden belső és külső ellenség ellen, bárki legyen is az, mindenkor, mindenütt és minden alkalommal, életem és vérem földadozásával is vitézül és férfiasan harcolok. Csapataimkat, zászlóinkat, lövegeinket és egyéb harci eszközeinket el nem hagyom és az ellenséggel soha, a legkisebb egyet-értésbe sem bocsátkozom; haza- és nemzetellenes, vagy oly irányzat szolgálatába, mely a hadsereg katonai fe-gyelmét aláásni igyekszik, nem lépek; semmiféle titkos társulatnak nem vagyok és nem leszek tagja; minden szolgálati titkot híven megőrzök. A hadicikkelyeket szem előtt tartva, magamat mindig a haditörvények szerint, derék magyar katonához és jó hazafához illő módon viselem és így becsülettel élek és halok. Isten engem úgy se-géljen. Amen“.

A külépő rangidős főhadnagy, Siegler Endre, az Akadémia legjobb volt növendéke köszönetet mond a kormányzóknak és fogadalmat tesz, hogy zászlóvivői lesznek a magyar gondolatnak: „Nem leszünk méltatlanok a nagy nemzeti ideálokhoz, amelyeknek a végrehajtására Isten minket is kiszemelt!” A hetvenkilenc kard kiröppen a hüvelyéből s a fogadalom szent ereje lángadozik az arcon. Lélekemelő pillanat! A kormányzó atyai szeretettel bocsátja útjukra Csonka-Magyarország új tisztjeit.

Rövid cercle-t tart, majd visszamegy a díszemel-vényre, induló harsán és a ludovikai növendékek csapatai elvonulnak a kormányzó előtt. Nagyszerű kép! A magyar jövőndő virága. Öreg tábornokok sóhajtoznak s néha könnycsepp szivárványa reng a szép, ezüsthajú asszonyok pilláján. Amikor még ők is ilyen fiatalok voltak! Sok szép rózsaszínű kaland, vitézi bók és szerenádos éjszaka feledhetetlen emléket őrizi a szívük...

NÁDOR CIPŐSZALON

BUDAPEST,

V., NÁDOR u. 13.

Női- és úri divatcipőkülönlegességek, estélyi cipők, díszmagyarcsizmák. — Orthopédia. Vidékre mérték beküldése után is szállítunk.

ELŐFIZETŐKNEK KEDVEZMÉNY.

Idill a paplakban

Regényes történet

Írta: CSERMELY GYULA

III.

És Baranyai ezredes okosan csinálta a dolgát. Korántsem azért, hogy megdicsérje a kis főherceg papája, azért sem, hogy jól mulasson a kalandkevevel a kis fenség, hanem egyedül azért, mert gondolta, hogy csak jó lesz, ha egy főherceggel több lesz, aki megtudja, hogy milyen a magyar.

A vármegye alispánja jó barátja volt, ahhoz átlövagolt már a legközelebbi vasárnap délután és azzal állított be hozzá:

— Alaposan ismered-e a megyédet? Mert nem minden alispán ösmeri.

— Mint a házi zsidóm az én pénzügyi helyzetemet, — válaszolta az alispán tréfásan. — De miért kérdezed, tán vadászni szeretnél?

— Most a hadgyakorlat van napirenden, nem a vadászat. Van egy főhadnagy az ezredemben, — folytatta — Urányinak hívják a gyereket, azt a lelkekre kötötte az atya. Hogy valahogy valami bolondot ne műveljen, mert tapasztalatlan és fölötte fiatal.

— Akkor kurta gyeplőre kell fogni az öcsköst. S ha keményszájú, sarkantyút a szügyébe. Sarkantyút és ostort a szolgálati szabályzat liferál.

— Látszik, hogy lovastiszt voltál, ha csak tartalékos is, — nevetett az ezredes. — De érts meg, most gyakorlatra készülünk, beszállásolják a fiút valami házba, ott ne műveljen bolond dolgot a gyerek. Ki ne rúgjon a hámból, ne dorbézoljon, ne kártyázzék és a háziasszonynak is békét hagyjon, minden más nőnek is. De szép asszony azért legyen a háznál.

— Kezdem érteni az összefüggést. Hol lesz a hadgyakorlat színhelye?

— Tiszalak és Erekháza között.

— Vagyis az én vármegyém területén, no jól van. És tartós beszállásolás lesz-e, vagy csak egy-egy napi?

— A felvonulás alatt csak egy-egy napi, akkor magam mellett tartom a fiút; de a hadgyakorlat színhelyén tán nyolc napi is lesz.

— Tiszalak és Erekháza környékén! És szép asszony is legyen a háznál, de kalandra már ne legyen kapható! Megtaláltam, kedves öregem, megvan! A tiszazugi plébánoshoz szállásold be a fiút arra a nyolc napra.

— A plébánoshoz nem lehet, hiszen mentes minden beszállásolás alól, jól tudod.

— Vendégül mégis nagyon szívesen fogja látni a gyereket. Varannói Bertalannak hívják a tiszazugi plébánost; nekem ugyan opponensem, mert szélbali negyvenkilences ember, de igazi magyar, aranyos kedélyű öreg úr. Azaz nem is olyan öreg, mert még innen van a hatvanon vagy négy évvel.

— Hát asszonyok dolgában ott hogy vagyunk? Papgazdasszony, mi? Aki ha öreg, ha fiatal, ne nyulj hozzád virág a háznál.

— Fenét.

— Tehát fiatal és csinos és nem vallja a noli me tangere-t?

— Fenét, mondom másodszer is.

— Akkor nem értettem az elsőt. Magyarázd meg.

— Úgy értettem, komám, hogy nem pap-gazdasszony van a háznál, hanem a plébános testvérhuga és ennek leánya. Az asszony, özvegy Sásdiné, olyan harmincegy-negyvenkétéves szép asszony és a leánya, Irénke, tizenkilencéves és menyasszonya egy ügyvédnek.

— Korán jutott özvegyiségre az a Sásdiné.

— Az urát a vére vitte a sirba. Kicsapongó volt, szoknyás, megcsalta az asszonyát husz más nővel is; tabest szerzett magának és meghalt.

— Nyugodjék babérain békében. És szép leány az az eszemadta Irénke?

— Das will ik glöben, Bruder — felelte az alispán németül. — Szép, mint az egészséges élet és elragadó, meg kedves, mint . . . mint . . .

— Hagyjuk most a hasonlatokat, komám. Tehát menyasszony a szép Irénke . . . pompás.

— Miért pompás?

Az ezredes jónak látta, hogy azt mondja:

— Mert az Urányi gyerek meg vőlegény. Valami württembergi kisasszony a jegyese. Így biztosak lesznek egymásfelől a fiatalok. De hogy is hívják azt a tiszazugi főurat? Mert eleresztettem a fülem mellett a nevét.

— Varannói Bertalannak hívják.

— Varannói Bertalannak . . . helyes! Meglátogatom még ma este. Ha van telefonja a paplaknak, akkor jelents is be.

— Van telefonja és majd bejelentelek, csak bízd rám.

Baranyai ezredes még megevevett az alispánnál egy jó ozsonnát, még megivott nála egy kis jó bort, még elfüstölt nála egy jó szivart is, enélkül el nem engedi magyar ember az ő vendégét; még meghallgatott egy-két kacagató, jó adomát, azután átlövagolt Tiszazugra, a paphoz.

Ha bejárjuk mind az öt világrészt is, sehol a föld kerekégén olyan jóra való, embernek és lelkésznek egyformán tökéletes papokat nem látunk, mint amilyen a magyarországi lelkész. A magyar pap vallásos, de nem vakbuzgó, vérét is áldozná a hitéért, mégsem türeimetlen a más vallásuakkal szemben. A kánoni regula, hogy: sacerdos debet esse homo hospitalis, a papnak vendégszerető embernek kell lenni, sehol a világon úgy nem fedi a papok életét, mint minálunk. A templomban komoly a magyar pap, kint az életben csupa jó kedély és jóakarát. Szereti a társaságot és a legtöbbször kellemes társalgó is; szereti a tréfát és egészségesen tud kacagni, mint minden jó ember. Éppen ezért sehol olyan harmónia, olyan szívélyes, testvéri jó viszony plébános és községe között, mint minálunk. A magyar emberben lakó ősi jó tulajdonságok teszik, hogy a magyar pap: tökéletes papnak, ahogy a magyar ember: tökéletes embernek.

Varannói plébános a paplak előtt várta az ezredest s mikor ez leszállt a lóról, őszinte nagy örömmel eléje ment.

— Isten hozta az ezredes urat, — mondta. — Boldog vagyok, hogy megtisztelti házamat. Tessék beljebb kerülni, óbester úr, és te is, öcsém — fordult a huszárhoz, aki lóháton kísérte az ezredest, — pattanj le a lovadról és vezesd hátra a gazdádét is, a magadét is. A Palkó kocsis majd megmutatja, hol az istálló . . . ámbár odatalálsz magad is, a szag után.

— De főúram, — szabadkozott az ezredes, — csak tíz percig maradok, addig idekint is ellehetnek a lovaink.

— Csak tíz percig marad, föltéve, hogy elengedem, — ellenkezett Varannói plébános. — De nem engedem el, mert vacsorára is itt tartom, hisz este van! Ez a kötelező reglama itt nálam.

— No, a reglama és még inkább a szíves szó . . . — nevetett Baranyai ezredes. — Hát csak vidd hátra a lovakat, Marci, — hagyta meg a várakozó huszárnak és bement a plébánossal a paplakba.

Amely tipikusan magyar-vidéki paplak volt. Tágas, jól kiszellőztetett szobák, semmi fölösleges fényűzés, annál több otthonosság és kényelem; öreg, de meghitt jó bútorok, amik barátságosan néznek az emberre, nem mint a parvenü-bútorzat, amely ridegen azt látszik mondani: kérem, csak mennél távolabb a testemtől!

S bent a paplakban megismételt szíves üdvözlés.

— Az enyéim most vizitbe vannak, de rövidesen itthon lesznek, öbester úr. Ha tudták volna, — mentegetőzőtt a plébános, — hogy ilyen érdemes vendégünk lesz estére, máskorra hagyták volna a látogatást.

— Nos, addig, míg hazajönnek a hölgyek, elmondhatom a kérelmemet, főuram.

— Az Urányi gyerekre vonatkozót? Ne is beszéljünk róla, ezredes uram, könyörgöm. Értésített már az alispán, miről lesz szó. Szívesen látom a főhadnagy urat akármeddig is.

— Az atya nevében is köszönöm, főuram.

— Csupán azt az egyet nem szeretem, — folytatta a plébános a beszédet, — miért hívják Arisztidnek azt az Urányit? Ósmagyar családi név és Arisztid! Olyan ez, mint a díszmagyarhoz a cilinder.

— Igazsága van, — mosolygott az ezredes. — De Bécsben látott napvilágot a fiú, magasrangú tábornok az atya, aki nagyon is közel áll az udvarhoz. Kereszt-anya, úgy tudom, valami főherceg volt. (Baranyai ezredes, mint látjuk, jó diplomata is volt, nemcsak jó katonatiszt.)

— Ausztria-Bécsben született? Tán nem is tud magyarul az az Arisztid? — kérdezte Varannói plébános. — Mert én bizony nem szeretem a német szót.

— Megnyugtathatom, jól beszél magyarul, csak bécsies kiejtéssel, mert úgy szokta meg. Bocssássa meg neki a főúr ezt a fogyatkozást.

A plébános felelni akart, de elhallgatott, mert az ezredes felpattant. És huszárosan összeütötte a bokáit. Két elegáns nő jött be a szobába. Sásdiné és leánya, Irénke.

A főúr is felállt. — Baranyai ezredes úr, — mondta, majd bemutatatta az övéit: — testvérhugám, Sásdiné és szeleburdi rosszszent-lánya, Irénke.

(Folytatjuk).

Mit főzök?

Augusztus 31. Szerda: Burgonyaleves, töltött borjómell, tökfőzelék, diómetélt habbal bevonva. **Vacsora:** Vagdalt pecsenye, kovászos uborka, dinnye.

Szeptember 1. Csütörtök: Tojásleves parmazán-sajttal, sodrott borjúszelet, paradicsomoskáposzta, szel-
lebélelt, gyümölcs. **Vacsora:** Körített liptói, szalámi, sajt, gyümölcs.

Szeptember 2. Péntek: Halikraleves, halszeletek, burgonyakroket, sült paprikasaláta, túrósbéles, gyümölcs. **Vacsora:** Gomba rizsszel, uborkasaláta, sajtpuding, dinnye.

Szeptember 3. Szombat: Zöldbableves, baefsteak vegyes körítéssel, kovászos uborka, töltött metélt. **Vacsora:** Vagdalt libamell, párolt káposzta, gyümölcs.

Szeptember 4. Vasárnap: Paradicsomleves aprólékkal, pirított kacsamáj gombásrizs körítéssel, uborkasaláta, kacsasült, sült burgonya, uborka és paradicsom-saláta, nemzetiszinű torta, gyümölcs. **Vacsora:** Kaszinótojás, hidegsült, paprikasaláta, dinnye.

Szeptember 5. Hétfő: Libaaprólékves tüdőtáskával, főtt hús, burgonyapogácsa körítés, snidling mártás, alma pongyolában. **Vacsora:** Virstli tormával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 6. Kedd: Pirított daraleves, kirántott csirke, tökfőzelék, dió- és káposztásrétes. **Vacsora:** Tejeles borjúszelet makarónival, gyümölcs.

Szeptember 7. Szerda: Gombaleves, párolt ramsteak, zöldbabfőzelék, daramorzsa izzel, gyümölcs. **Vacsora:** Kirántot borjúszelet, pirosra sült burgonyaszeletek, uborkasaláta, gyümölcs.

Szeptember 8. Csütörtök: Csontleves, sertéskaraj egybesütve, pároltkáposzta, szilvalepény. **Vacsora:** Lecsó, pirított borjómáj, gyümölcs.

Szeptember 9. Péntek: Burgonyaleves, gombás fogas, tarhonyakörítés, turóslepény. **Vacsora:** Rakott burgonya, paprikasaláta, sajt, gyümölcs.

Szeptember 10. Szombat: Zöldségleves, töltött paprika, rakott palacsinta. **Vacsora:** Sült libamáj, reszelt burgonya, uborkasaláta, sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Augusztus 31. Szerda: Burgonyaleves, Borjúpaprikás galuskával, uborka, szilvágombóc. **Vacsora:** Tojásrántotta, uborka, dinnye.

Szeptember 1. Csütörtök: Petrezselymes leves, sodrott borjúszelet, paradicsomoskáposzta, gyümölcs. **Vacsora:** Körített liptói, dinnye.

Szeptember 2. Péntek: Tojásleves, alma pongyolában, kukorica. **Vacsora:** Gomba tojással, paprikával, kovászos uborka, gyümölcs.

Szeptember 3. Szombat: Zöldbableves, párolt marhafelsál, vegyes körítés, gyümölcs. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 4. Vasárnap: Paradicsomleves aprólékkal, rántott csirke, petrezselymes burgonyakörítés, uborkasaláta, piskótatorta izzel. **Vacsora:** Paprikás csirke, vegyes gyümölcs.

Szeptember 5. Hétfő: Libaaprólékos húsleves kockatésztával, főtt hús tarhonyakörítéssel, snidlingmártás, gyümölcs. **Vacsora:** Aludttej, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 6. Kedd: Pirított daraleves, káposztás-kocka, gyümölcs. **Vacsora:** Lecsó virstlivel, gyümölcs.

Szeptember 7. Szerda: Gombaleves, kirántott borjúszelet, zöldbabfőzelék, gyümölcs. **Vacsora:** Száraz kolbász, gyümölcs.

Szeptember 8. Csütörtök: Csontleves, kaproskáposzta sertéshússal, gyümölcs. **Vacsora:** Gomba rizzsel, sült paprikasaláta.

Szeptember 9. Péntek: Burgonyaleves, szilvalepény. **Vacsora:** Túró tejfellel, friss kenyér, retek, gyümölcs.

Szeptember 10. Szombat: Zöldségleves, töltött paprika, gyümölcs. **Vacsora:** Sonkacsülök, uborka, gyümölcs.

MÁTHÉ ANDRÁS
VÖRÖSRÉZÁRUGYÁR
UJPEST, KÁROLY UCCA 11

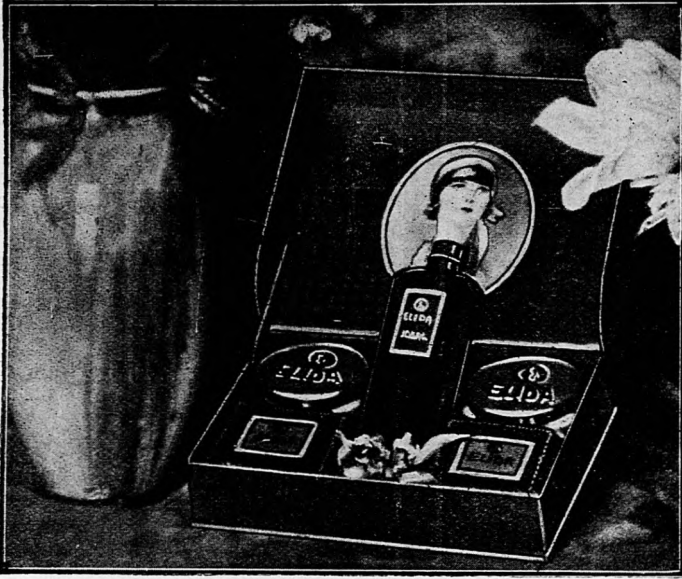
Vörösrézüstök mindenféle kivitelben, ónozva is raktárról azonnal kaphatók. Mindennemű destillátorok és vörösréz-edények

NŐI-, FÉRFI-, BABY- ÉS GYERMEK-

FEHÉRNEMŰ
KELENGYÉK

VÁSZONÁRUK ÉS ASZTALNEMŰEK LEGOLCSÓBBAN
IV., Deák tér 3. szám **FENDRICH IMRÉNÉL** (Deák Ferenc u. sarok)

Ajándékunk fényképe.

Ismét nagyértékű gyönyörű ajándékban

RÉSZESÍTJÜK lapunk minden egyes mélyen tisztelt ELŐFIZETŐJÉT KIVÉTEL NÉLKÜL, ha lapunkat szíves pártfogásukba veszik és rokonságukat, ismerőseiket, társaságukat a „Magyar Uriasszonyok Lapja“ előfizetőiül megnyerni kegyeskednek.

Előfizetőink ezen nagyrebecsült, megtisztelő fáradozásait az e lapban bemutatott nagyértékű, díszes kiállítású és legfinomabb minőségű „ELIDA“ piperedoboz ajándékunkkal kívánjuk viszonzni és megköszönni.

Ezen, bizonyára minden előfizetőnk előtt kedves és hasznos ajándékunkra, lapunk minden pártfogója jogosult, aki

**A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA RÉSZÉRE
5 DARAB, FÉLÉVES ELŐFIZETŐT SZEREZ.**

Az ajándékot az 5 darab féléves előfizetési díj beérkezte után postán, bérmentve ajánlva küldjük meg.

Hisszük, hogy e figyelmességünk kedves előfizetőink érdeklődését az eddiginél is intenzívebb mértékben fel kelti, mert szerénytelenség nélkül, önbizalommal mondhatjuk, hogy nincs ma hazánkban még egy lap, mely tekintet nélkül anyagi áldozatra, lapunk nemesszívű barátai közreműködéséért és lapunk tovább fejlesztésében való részvételéért hálásabb és áldozatkészebb volna.

Az ajándékul kiszemelt

ELIDA PIPEREDOBOZ,

mely minden úriasszony toillet-asztalának díszét képezi, tartalmaz egy elegáns üveg finom toilletvizet, két izléses tégely Elida-krém (napali és éjjeli használatra), valamint két legfinomabb Elida Ideal-szappant. Ezen ajándékunkra vonatkozólag csak annyit vagyunk bátrak megjegyezni, hogy az általunk ajándékozandó Elida piperedoboz bolti ára fenti tartalommal tizenhat pengő.

Ezen ajándékunk értéke garancia arra, hogy lapunk pártfogói — millió ajándékunkhoz hasonlóan — a legnagyobb mértékben meglesznek elégedve azzal az anyagi áldozatot nem tekintő gondossággal, amely ilyen értékes ajándék nyújtásával kíván hálás lenni előfizetői szeretetéért és fáradozásaiért.

Ezen ajándékozásunk 1927 szeptember hó 1-én veszi kezdetét és tart 2 hónapig, azaz ez év november hó 1-ig. Tehát ezen ajándékunkban csak azon előfizetőink részesülhetnek, akik e két hónap leforgása alatt szerzik meg az 5 darab féléves előfizetőt.

AZ AJÁNDÉKUNK VISSZAMENŐ HATALLYAL NEM BÍR.

Bővebb tájékoztatás céljából szíves tudomásukra hozzuk lapunk mélyen tisztelt pártfogóinak, hogy nem szükséges bevárni, míg a megállapított 5 féléves előfizető összegyűl, hanem egyenként is bejelenthető, mert minden pártfogónk részére külön nyilvántartást fektetünk fel és ha az 5 féléves előfizető, melyet bejelentett, az előfizetési díjat beküldte, az ajándék Elida piperedobozt azonnal megküldjük címére.

Szükségesnek tartjuk megemlíteni azt is, hogy tudomásunkra jutott, hogy a nagyközönség körében többen szívesen előfizetnének lapunkra, de az előfizetési díj átutalása momentán akadályba ütközik. Ezen akadályt kívánjuk elhárítani pártfogóink útjából azon ajánlatunkkal, hogy ilyen esetekben az előfizetési díj beküldésére a legnagyobb készséggel várunk 1—2 hónapot, hogy az eredmény minél gyorsabb és sikeresebb elérését a magunk részéről is elősegítsük.

Reméljük, hogy ezen ajándékunkkal ép olyan nagy örömet szerzünk előfizetőinknek, mint amily szíves fogadtatásban részesítették millió ajándékunkat.

Tisztelettel

A KIADÓHIVATAL.

Valahol...

Valahol, valahol
De sok bánat-ház van.
Valakit úgy várnak
A szomorú házban.
Faragott kapukhoz kiállnak az árvák,
Bilincsbevert karjuk ölelésre tárják.

Erre is, arra is
A fiukat várják.
Utoljára egyszer
Trianonban látták...
S azóta, azóta mindig imádkozzák:
Elveszett fiukat vezesd vissza hozzánk!

Móra László.

Ajándékunk.

Receptek

Szilvástészta. Vajazott tepsibe ujjnyi vastag tésztát teszünk, hámozott, magjától megtisztított fél szilvákat helyezünk rá, jó marék prézlivel behintjük és még így is kelni hagyjuk. Egy csésze tejfelbe 2—3 tojás sárgáját, kis cukrot, fahéjat elkeverjük, ezt a tészta alá tesszük, azután megsütjük. Tölthetjük magjától megtisztított cseresznyével, vagy meggyel is. Balassy Gézané, Pécs.

Pogácsa kávéhoz. Egy kg lisztet 25 deka vajjal vagy 20 deka zsírral, 4 tojás sárgájával, kis sóval, 10 deka cukorral, késhegynyi törött szegfűszeggel és 1 deka élesztőből, egy csésze tejből készült kovással, ezenkívül annyi tejjel, hogy kemény tésztát kapjunk, a lapitón jól összedolgozunk és addig verjük, míg a deszkához és a kezünkhöz már nem ragad a tészta. Ujjnyi vastagra kinyújtjuk, lisztezett vizespohárral kivágjuk. Körülbelül 50 darab lesz belőle. Zsírozott, lisztezett tepsiben meleg helyen kelesztjük. Mikor megkelt, felvert tojással megkenjük és szép pirosra sütjük. Dr. Simonffy Miklósné, Budapest.

Erzsike-szeletek. Kell hozzá 12 deka vaj, 12 deka liszt, 12 deka tisztított darált mandula, 6 deka cukor és 3 főtt tojás sárgája. Mind összegyúrjuk, 3 ujjnyi széles kis cipót formálunk belőle. Tepsire téve, ujjnyi széles szeletekre bevágjuk, de azért nem szedjük széjjel, hanem úgy megsütjük. Most öntetet csinálunk 10 deka cukorból, 3 kanál feketekávéból és annyi vízből, hogy a cukrot ellepje. Ezt addig főzzük, míg, ha ujjunk közé vesszünk belőle, az húzódik. Akkor teszünk hozzá nagyobb diónagyságú vajdarabot és az egészet széles késsel márványon erősen kidolgozzuk. Mikor szép, selymes és kezd sűrűsödni, reáöntjük a süteményre és ha megsült, a sütés előtt csinált bevágásoknál elvagdadjuk. Szigethy Kálmáné, Eger-Siófok.

Mandulás pité. Félliter lisztbe sodorjunk negyed kg vaját, adjunk hozzá egy egész és egy tojás sárgáját, 2 evőkanál cukrot. Dolgozzuk ki jól a tésztát, azután negyed órán át pihentessük. Tölteléke: 10 és féldeka darált mandula, 10 és féldeka vágott mazsola, 5 kanál erősen vanilíázott cukorral összekeverjük. A tésztát két egyenlő részre vágjuk és tepsi nagyság szerint kisdorjuk. Az egyik részt a tepsibe tesszük, baracklekvárral megkenjük és a töltelékét magasan reákenjük. Ezután a másik tésztarésszel betakarjuk. Tojás fehérjével megkenjük és megsütjük. Kisebb, hosszúkás darabokra vágjuk, tetejét vaniliás cukorral meghintjük. Demény Ibojya, Szombathely.

Krém-torta. 10 deka porcukrot 4 tojás sárgájával habosra keverünk, azután adunk bele 7 deka lehéjazott, örölt mandulát, fél citromhéjat, 6 deka lisztet, 1 egész tojást, 5 deka olvasztott vaját és 4 tojás igen kemény habját. Tortaformában megsütjük és a következő krémmel töltjük: 4 tojás habjába adunk 20 deka porcukrot, 12 deka sütőben pirított örölt mandulát és ezzel vonjuk be az oldalát is. (Tojás fehérje helyett lehet 3 deci tejszínből is habot verni.) Möricz Marianne, Balatonfüred.

Marasquinó-torta. Két tábla csokoládét melegítve, egész apró kockákra vágunk és kihütjük, hogy el ne mázolódjék. 14 deka citromátot apróra vagdalunk, 2 narancshéját lereszeljük, 14 deka héjazott mandulát megdarálunk s mindezt 14 deka cukorral együtt 6 tojás kemény habjával keverjük össze, vajjal kikent kerek tortaformába közepes tűznél sütjük meg. Marasquinó-mázzal vonjuk be, amely következőképpen készül: 20 deka cukrot vízbe mártva szíruppá főzzük a golyópróbáig, aztán pár percig hűlni tesszük és mozsártörővel dörzsöljük a lábasban, amíg homályosodni kezd. Ekkor egy pohárka marasquinó-likört keverünk hozzá és mikor már eléggé megsűrűsödött a keverék, ráöntjük a tortára és késsel elsimitjük. Marasquinó-kivonat

kapható a drogériákban, legjobb ilyet venni és a likört házilag elkészíteni. Mártonfy Gézané, Kispeszt.

Porhanyós szeletek. 30 deka liszt, 20 deka vaj, 12 deka cukor, 3 tojás sárgája, 1 citrom finomra reszelt héja és félcitrom levéből gyorsan sima tésztát gyúrunk. Kinyújtjuk, tepsibe tesszük, megsütjük, kettévágjuk, az egyiket dió- vagy mandulatöltelékkel megkenjük, a másikat ráteszük, vaniliás cukorral meghintjük és szeletekre vágjuk. Takács Ernőné, Visegrád.

Háztartás

Töltött csirkeleves. Középnagyságú csirkét leölés után azonnal fel kell fűjni. A felfűtés a következőképpen történik: A csirke nyakát vékony zsineggel lazán megkötjük, azután a nyakbőre alá szalmaszálat vagy libatollból készült szpikát dugunk s addig fűjünk

bele, amíg a csirke egyenletesen felfűvődik, csak arra kell ügyelni, hogy ki ne pukkadjon. Ha ez megvan, a nyakát erősen lekötjük, a csirkét leforrázzuk és óvatosan megtisztítjuk a tollától, nehogy a vékony bőr kiszakadjon. Majd felbontjuk, a máját és a zúzáat a szárnya alá dugjuk és a következő töltelékkel egyenletesen megtöltjük: Egy egész kiflit vagy zsemlyét tejben megáztatunk, lábosba tegyünk egy kanál zsírt, amely ha forró, beledobunk egy kis darab finomra vagdalt vöröshagymát, ha a hagyma gyengén sárgulni kezd, hozzáadjuk a tejből kinyomott zsemlyét és a hagymás zsírban elkeverjük, tegyünk hozzá két keményre főtt, apróra vagdalt tojást, egy kis finomra vágott zöldpetrezselymet, kevés tört borsot és szükség szerint sót. Ha mindezt összekavartuk, még egy vagy két nyers tojást is ütünk bele, aszerint, ahogy a töltelék keményebb, vagy puhább. Ezt a töltelékét aztán a csirke elvált bőre alá tesszük. Az így megtöltött csirkét egy megfelelő nagyságú fazékba tesszük és a szükséges mennyiségű vízzel feltöltjük, teszünk bele sót, egy-egy szál karikára vágott sárgarépat és petrezselyemgyökeret, apró nyersburgonyát, néhány szem zöldborsot, fél fej karikára vágott kalarabét, kevés finomra vágott vöröshagymát. A csirkét megfőzzük és tálalás előtt földarabolva a levesbe visszatesszük és úgy adjuk asztalra.

Élőlet. Egy darab finomra vágott sonkát, egy csirke fehérhúsát, sült borjúhúst tejfellettel puhára párolunk. Teszünk bele borsot, sót, finomra vágott vöröshagymát, kevés tejfelt, ha megpuhult, hűlni tesszük. A mennyiséghez mérten adunk hozzá tojás sárgáját és tojás fehérje kemény habját. A formát kikenjük, a fenti keveréket beleöntjük és egy kis időre sütőbe tesszük.

Körítés. Túrós pogácsa. A túróat átpasszírozzuk, kevés vaját és fele lisztet, mint amennyi a túró, összegyúrunk és fél kisujjnyi vastagra kinyújtjuk. Kis pogácsa formával kiszaggatjuk, felvert tojásba és prézlibe mártva forró zsírban kisütjük.

Borjúhús göngyöleg. Borjúcomb szeleteket vesszünk, kiverjük, megsózzuk és rendes nagyságú szeletekre felvágjuk. A szeleteket reszelt pármai sajttal jó bőven meghintjük, a közepére tesszünk egy darab füstölt szalonnát és hengeralakúra összegöngyöljük, cérnával átkötözük és forró zsírba rakva, megpároljuk.

Ha megpuhult, szép pirosra megbarnítjuk, vigyázva, hogy meg ne égessük, levéből tejfeles mártást készítünk, a cernát leszedjük a húsról, tálba rakjuk, a mártással leöntjük és makaróni, burgonya, valamint uborkával tálaljuk.

Vadkacsa. A vadkacsát tollától megtisztítjuk, a tokokat szedjük ki belőle, forrázzuk le és a melle alatt vágjuk fel, a máját és zuzáját a szárnya közé tegyük bele. Tegyük egy lábba egy tojásnyi zsírt. Ha a zsír forró, tegyük bele a kacsát, borítsuk be sűrűn szalonnaszalonnaszeletekkel és félpohár ecetet öntsünk alá. A kacsára tegyük egy fej apróra vágott vöröshagymát, egy kevés borsot és egy babérlevelet. Pároljuk fedő alatt, sűrűn forgassuk meg, hogy minden oldala megpuhuljon, akkor vegyük ki a lábából és a szalonnaszalonnaszeletekkel együtt tegyük tepsibe. A levét szűrjük szitán keresztül a kacsára és gyors tűzön pirítsuk negyedórátig, ügyeljünk, hogy el ne száradjon. Tálaláskor vagdalkuk fel szépen és rakjuk össze ismét. A szalonnaszalonnaszeleteket tegyük pirított kenyérdarabkákra és a tál szélét rakjuk körül vele. Citromszeleteket is adhatunk mellé.

Töltött marhanyelv. A marhanyelvet csak félig főzzük meg és mikor puhulni kezd, vastag bőrét lehúzzuk. Hosszában kettévágjuk és kanállal kikaparunk közepéből a nyelv hosszában annyit, hogy egy vastag ujjnyi mélyedés legyen s a nyelvet besózzuk. A nyelvdarabot megdaráljuk, valamint 10 deka füstölt sonkát is. 3 deka sardella-vajjal, borssal és egy tojás sárgájával összekeverjük. A nyelvben levő mélyedést e töltelékkel megtöltjük, a másik félnyelvvel összeillesztjük és körülkötözzük. Egy edényben egy kanál zsírt felolvasztunk, tesszünk belé egy fej karikára vágott hagymát s a nyelvet reátéve, sütőbe tesszük. Gyakori öntözés mellett sütjük, előbb csak levével, ha puhulni kezd, néhány kanál tejfellet s ha sárgás színt kapott és majdnem kész, még egy darabka sardella-vajjat tesszünk rá és tovább sütjük. Tálaláskor vékony szeletekre vágjuk, a mártást átpasszírozva külön csészébe adjuk hozzá. Citromszeletekkel díszítjük, tetszés szerint rizs- vagy burgonyakörítéssel tálaljuk.

Csokoládé-kocsonya. 8 deci tejszínbe 6 szelet csokoládét cukorral megfőzünk, 1 és háromnegyed deka zselatint vízben felolvasztunk és langyosan a csokoládé közé keverjük, azután olajjal kikent formába öntjük. Jég közé állítjuk mindaddig, míg megkocsonyásodik.

Befőzés

Tökkáposzta ecetben. A tökkáposztát leszelve félórátig kútvízbe tesszük, hogy megkeményedjék, onnan szitára vesszük, hogy a víz lecsurogjon róla, azután megsózzuk, megforgatjuk és pár percig fonnyadni hagyjuk, végül egy tál ecetes vízben megforgatjuk, üvegbe tesszük és az üveget ecetes vízzel teleöntjük és lehűtve gőzbe tesszük.

Friss uborka eltartása. A legszebb és legépebb uborkákat választjuk természetesen az eltartásra és arra vigyázunk, hogy a legkisebb sérülés se legyen rajta. Jó hosszú szárat hagyunk rajta, amelynél később felakaszthatjuk. A megmosott uborkákat szárazra töröljük, tojásfehérjével úgy bekenjük, hogy egy kis részecskéje se maradjon ki. A tojásfehérje úgyszólván áthatlan kéreg képez és megakadályozza a légnak az uborkához való hatolását. Az így kezelt és levegőn megszáradt uborkát egészen száraz helyen száránál fogva spárgával lécekre aggatjuk és karácsonyig is eltarthatjuk.

Magyar mixed-pickles. Vegyünk gyenge zöldbabot, mogyoróhagymát, apró uborkát, éretlen apró paradicsomalmát, apró paprikát, éretlen kukoricacsövecskeket, apró sárgarépát, ezeket le kell forrázni. Azután

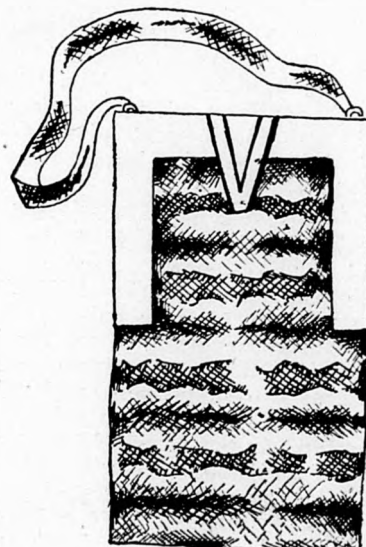
jó borecettel főzzük meg a következőket: egész bors, szerecsendióvirág, vörös paprikacső, torma, mogyoróhagyma, kevés fokhagyma, tárkony, babérlevél, kakukkfű és egynegyed kg fehérmustár és egy evőkanálnyi sülték és pástétomhoz való fűszerkeveréket is dobjunk az ecetbe forrás végett. Ha mindez egy jó óra hosszáig főtt, az ecetet szitán át kell szűrni s a fönt említett zöldségekre forrón ráönteni és rajta hagyni 2 napig. Ekkor az ecetet leszűrjük róla, forraljuk jól fel és habozzuk le. Azután hagyjuk kihűlni. Addig az üvegbe teendőket összeválogatva úgy rendezzük el, hogy mindenik félből jusson mindenhová, azután a már hideg ecetet reá öntjük és hóllyaggal bekötjük.

Zöldbab télire. Veszünk gyenge zöldbabot, megtisztítjuk, összevágjuk, de nem hosszába, 2—3 cm hosszúra, megmossuk, üvegbe rakjuk, de csak annyit és akkora üvegbe, amely egyszeri főzésre elegendő. Ecetet és vizet forralunk, aztán izlés szerint összekeverjük, de ne készítsük túlságosan savanyúra. Ha a víz és ecet kihűlt, a babot üvegbe rakjuk, az ecetes vizet rátöltjük, hóllyagpapírral bekötjük és gőzben kifőzzük, az első forrástól kezdve 10—15 percig. Azután fazékkal együtt félretesszük és kihűlni hagyjuk. Még egy pokróccal is betakarjuk, hogy jól gőzölt legyen. Száraz helyre kell tenni és használatkor épúgy megfőzzük, mint a friss babot.

Császárkörtelevár. Veszünk 3 kg érett császárkörtét, 3 kg érett szilvát és 3 kg érett őszibarackot. A gyümölcsöket megmossuk, magvát kiszedjük, a körtét négybe vágjuk. Mindegyik gyümölcsöt külön-külön edényben puhára főzzük, hogy szitán áttörhető legyen. A mártás súlyát megmérjük, egy edénybe öntjük az egészet és egyharmadára lefőzzük, majd 3 kg kockacukrot adunk bele. Addig főzzük a lekvárt, míg a próbaképpen tányérra kitett lekvár egy csomóban megáll.

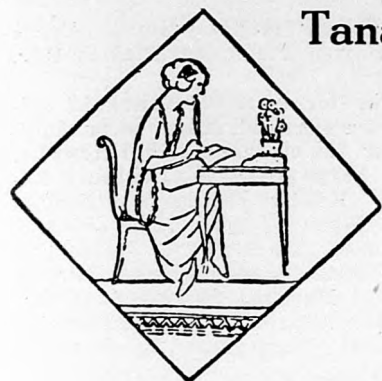
Földi szeder. Kékes-fekete földi szedret veszünk, 3 liter mennyiséghez 1 kg cukrot számítunk, melyet 3 deci vízzel felolvasztunk és szirupot főzünk belőle. A gyümölcsöt üvegbe tesszük, a szirupot rátöltjük, leköttjük és kidunsztoljuk.

Sárga, vagy görög dinnye cukorban. A vastaghéjú hámozott dinnyéből egyforma alakú darabokat vágunk, azt gyenge meszes vízben pár órán át állni hagyjuk, majd kiszedjük, megmossuk, egy-kétszer felforraljuk, hideg vízbe tesszük és szitára kiszedjük. Annyi súlyú cukorból, mint a gyümölcs, sűrű szirupot készítenk és három nap egymásután a szirupot felfőzve a gyümölcsre töltjük. Izlés szerint tehetünk bele vékony citromszeleteket, vagy egy kis vaniliát a szirupba főzve. Lekötjük és gőzöljük.

Tanácsot kérnek

96. Kedves ismeretlen olvasótársnőim közül ki volna oly kedves ellátni tanácsával azok közül, akik fotografálással foglalkoznak. Szeretném megtanulni, miképpen lehet az exponálási időt helyesen megállapítani, — minden segédeszköz nélkül —

a homályos üveg segítségével. Különböző mérőeszközöket használtam, de ezek bizonytalanok.

Szíves tanácsukat előre is hálásan köszönöm.

„Amatőr“.

97. Kedves Főszerkesztő úr! Sokáig haboztam, hogy megírjam-e ezt a levelet, vagy sem. Most aztán, ezen a reggelen, amikor nagyon súlyos mértékben erőt vett rajtam régi és kínzó idegességem, mégis csak nekifogtam, hogy feltárjam a Főszerkesztő úr előtt kétségbeejtő helyzetemet. Nem merek estétkint elaludni, mert attól félek, hogy mikor felébredek, már ott találok magam, ahonnan nincs szabadulás: az élőhalottak szomorú házában. Ne tessék azt hinni, hogy ez képzelődés. Szentül hiszem, hogy — hacsak idegességem gyors javulás következtében szünni nem fog — ennek a tragikus ténynek be kell következnie. Ma negyvenéves vagyok és már a háború elején kezdődött idegim romlása. Azóta folyton, évről-évre rosszabbodik az állapotom. Sokszor már annyira vagyok, — és legtöbbször minden komolyabb ok nélkül — hogy azt hiszem: végem van. És hiába minden elhatározásom, az idegemen nem tudok uralkodni. Akkor vagyok csak nyugodt rövid ideig, ha olvashatok. De utána annál erősebben lép fel az idegbetegségem és én biztosan érzem, hogy előbb-utóbb bekövetkezik a katasztrófa. Az orvosok vizsgálnak, de segíteni ők sem tudnak. Nem azért írtam ezt a levelet, mintha orvosi tanácsot várnék és remélnék Öntől, Főszerkesztő úr. De hátha tud olyasvalamit mondani, ami megnyugtat és legalább néhány hétre, visszaadja az életkedvetem. Talán addig is, amíg a választ várom, nyugodtabb leszek. „Egy kétségbeesett özvegyasszony.“

98. Kedves olvasótársnőim! Egy költemény töredékét olvastam, amelyet itt leírok és amely igen tetszik nekem. Szeretném e költemény írója nevét megtudni és ha az egész költeményt nem is kaphatnám meg, de legalább a címét megszerezni. Ha valaki ismerné és szíves volna velem lapunk útján közölni, nagyon hálás lennék érte.

A költemény néhány sora így hangzik:

„És száll a hír, betölt a végzet,
A fehér cár lett még fehérebb.
Agyagból volt a kolossalába,
Beléomlott az éjtszakába.“

Szívésségüket nagyon megköszönné „Philine“.

99. Családom egyik tagjának nem szabad olyan tésztát enni, amelyben a tojásfehérje benne van. Nagyon kérném kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek néhány olyan sült és főtt tésztareceptet közölni lapunk útján, amely tojásfehérje nélkül készíthető el. Szíves üzenetüket „Dieta“ jellege alatt kérném.

100. Kérdem lapunk kedves olvasótáborától, nem tartanák-e célszerűnek, hogy e lap olvasói együttesen üdvözlőnk lord Rothermerét? B. J.-né, Abony.

101. Nagyon szépen kérem olvasótársnőimet, szíveskedjenek egy olyan szemináriumot, vagy tanárt ajánlani, ki garanciát vállal, hogy a most III-ik keres-

kedelmit végzett öcsém a IV. kereskedelmit biztos sikerrel magánúton leteheti. — Kedves olvasótársnőimet még arra is kérem, szíveskedjenek velem közölni, hogy szövetből és bársonyból a fehér olajfestéket mivel lehetne házilag kitisztítani.

Szívésségüket előre is hálásan köszöni „Kiváncsi“.

Üzenetek

„Bizonytalan jövő“. Hozzánk intézett levele tele van kételkedéssel és bizonytalansággal, pedig amit ismerőséről nekünk elmondott, az inkább rokonszenves és biztató a jövőjükre nézve. Hogy ismerőse még nem nyilatkozott, éppen ez bizonyít amellett, hogy komoly és megfontolt. Hogy rokonával puhatólódik érzelmei felől, még ez sem teheti ellenszenvesé őt, mert lehet, hogy határozott fellépésre csak akkor kívánja elszánni magát, ha előbb biztosítékot szerez, hogy szívesen fogadná komoly kérését, miután úgy véljük, ő sincs egészen tisztában, mit remélhet és ez a bizonytalanság teszi ingadozóvá.

Határozottan komoly tervei vannak mindkettőjük egybekapcsolódó sorsát illetően, mi sem bizonyítja jobban, minthogy a külföldről küldött lapjainak nemcsak hogy kitörő örömmel örült, de ezen felmagasztosult örömeinek látható jelét is kívánta adni a meglepetésül szánt aranykarkötő ajándékával is. Nem követelt el inkorrektiséget sem ő, sem pedig Magácska, hogy azt elfogadta. Ismeretségük elég hosszú időre vezet vissza, hogy ma már, mikor komoly szándékkal gondolt jövőjükre, ezt ilyen formában is kifejezésre juttassa. Azt tanácsoljuk, hogy minden mellékgondolat elvetésével hordja a karkötőt, mert ha meggyőződést szerez róla, hogy örömmel fogadta ajándékát és simpatíával viseltet iránta, nem fog késlekedni nyilatkozatával sem.

Mi — leveléből ítélve — jellemes, megbízható férfinak tartjuk és szinte bizonyosra merjük állítani, hogy nem csalódhat benne, mert aki 5 hosszú éven át megszakítás nélkül kitart egy leány mellett, arról csak feltehetőleg, hogy szándékai egy egész életre szólnak, amelyet nem az anyagiak, hanem szorosabb lelki momentumok irányítanak. Az életkoruk közötti különbségre is azt mondhatjuk, hogy a legösszesimulóbb, harmonikus élet megteremtőit látjuk Önökben, mert a négy évvel fiatalabb nő minden tekintetben intenzívebben vehet részt férje munkájában és több megértéssel lesz élettársa az élet küzdelmeiben.

Jelzett állásban a fizetése kb. lakbérrel együtt havi 320 pengőre tehető, amelyhez hozzászámítva a Magácska fizetését, gondatlanul megélnék, sőt beosztással félre is tehetnek. Azonban meggyőződésünk dacára, hogy biztos, komoly kezekbe teszi le a jövőjét, nem mulaszthatjuk el figyelmeztetni, hogy hivatalát — legalább egy pár évig — semmi körülmények között se mondja le, míg teljes meggyőződést nem szerez házassága sikerülttségét illetően. Ha esetleg nem sikerülne, Ön anyagi tekintetben független marad és saját belátása szerint rendelkezhet jövője felett.

Megnyugtatni kívánjuk afelől is, hogy nagyon sok fiatalembert ismertünk és ismerünk, akik garzonéletük szabad idejét szórakozással, mulatozással töltötték és töltik el, de e nem biztató momentumok dacára is a házasságukban komoly, szolid férjek és szerető családapák váltak belőlük. Ezért nem tudunk a terhére írt és nehézményezett ponton sem megütközni, mert csak az a fontos, hogy házassága után mondjon le a meg-

Paplant, matracot,
ruganyos ágybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít

GÖBBÖS GÁBOR paplanosmester

BUDAPEST, I. KORONAÓR UCCA 8. SZ.
Krisztina tér mellett

nem engedhető szórakozásokról. Erre pedig garanciát velünk találni Önnek tett ígéreteiből.

Üzze el magától képzelt skurpulusait és ha szívében sem idegenkedik a feleség nehéz, egész nőt kívánó szerepétől, úgy ne habozzon, tegye boldoggá azt a fiút, hisszük, hogy megérdemli.

Szívélyesen üdvözli a Szerk.

„Hulló csillag“. Nem biztathatjuk. A természet szépségeinek látása minden gondolkodó embert arra készíttet, hogy a látottakat a saját érzései köntösébe öltöztetve megírja. Önnek ez nem sikerült abban a művészi formában, amelyet a kritika megkíván. Lehet, hogy később fog sikerülni.

Szívélyesen üdvözli a Szerk.

„St. Dánielné“. Még nem tartunk a „Riadónál“, Nagyságos Asszonyom. Még nagyon is megalkuszunk magunkkal s egy keskeny kis határcsikkal is beérnénk — természetesen csak egyelőre. Várjunk még, talán ennek is eljön az ideje, amikor nemcsak elvesző szavak lesznek, hanem a „Riadó“-nkra feltámadnak a hazát visszaszerző katonáink is és a „Riadó“ igazán riadó is lesz, amelynek hangja nem ful bele saját gyöngeségünkbe.

Mi is úgy álmódosunk róla, mint Nagyságos Asszonyunk és a mi lelkünkben is állandóan riadót fúj és harcra készen dobol a szívünk és marsra vár a lábunk, — de még nem jött el az idő, csak a reggel hajnali szürkületébe világított be egy halvány kis fény-sáv. De már ébredünk...

Kézcsókkal a Szerk.

„Dr. O. F.“ Levele van a kiadóhivatalban.

„Elkeseredett kisleány“. Sömör ellen legbiztosabb szer a pipába lerakódott fekete nikotin, amellyel a sömöröcsöt bekeni naponta háromszor. Eleinte csíp, kellemetlen is az illata, de már 4—5 nap múlva észre lehet venni a javulást. Tizennégy nap múlva annyira meggyógyul, hogy csak a rózsaszín helye mutatja, hogy sömör volt ott. Mosdás alkalmával kamilla-teát használjon.

E tanácsot közli velünk előfizetőink közül „Özvegy asszony“ és egy „Szentlőrinci olvasó“.

„Elkeseredett kisleány“. Sömör kiütésekre igen ajánlhatom a következő háziszert. Főzzön jó erős húslevest (velős csonttal) forrás után a habját szedje le és ezzel a szürkés, zsíros habbal kenje be a fájós részeket naponként kétszer-háromszor. A mosakodást lehetőleg kerülje, ha azonban feltétlenül szükséges, egy kis langyos tejet használjon víz helyett. E szer feltétlenül javulást hoz. Ugy Magának, mint többi kedves olvasótársnőimnek, kik bármiféle bőrbajban szenvednek, ajánlom a gyakori cékla-fogyasztást. A legsúlyosabb esetekben is hathatós, biztos szer.

Sokszor üdvözli és gyors javulást kíván egy „Egri előfizető“.

„Egy elkeseredett kisleánynak“. Sömör ellen ajánlhatom, mert tapasztaltam jó hatását. Egy bizonyos mennyiségű rizst egy bádoglemezen forró kanállal süssön meg, abból sárga olajserű anyag válik és ezzel kenje be a sömör felületét. Ha ezt többször megismétli, azt hiszem, az enyémhez hasonló jó eredményt fog tapasztalni. „Egy anya“.

Leghálásabb köszönetünket küldjük alábbi kedves előfizetőinknek, kik lapunkra ismerőseik figyelmét szívesek voltak felhívni. Varga Ilus, Bartha Aladárné, Füzesy Anna, Ujházy Gyuláné, dr. Bardócz Zoltánné, Feigler Mancsi, özv. Molnár Lajosné, Wittner Kálmánné, Gerő Istvánné, Miklóssy Ilona, Nagy Lajosné, Kohl Ferencné, Nagy Margit, Kossuth Éva, dr. Stanga Károlyné, Erdélyi Béla. Üdv. Szerk.

Könyvajándékunkat az elmúlt tíz nap alatt alább felsorolt kedves előfizetőinknek küldtük meg, akiknek szíves ajánlása folytán új előfizetőkkel gyarapodott lapunk olvasótáborra: Lánczy Katalin, Nagy Lajosné, Cívin Vilmosné, Vinecker Jolán, Kovácsik Gyuláné,

Lux Böske, Galgóczy Vilma, Miklóssy Ilona, Berkó Eszti, dr. Orló Károlyné, Nemcsics Elek. Üdv. Szerk.

Milió-ajándékunk vételét szívesek voltak itt felsorolt kedves előfizetőink nyugtáznai. Mészáros Istvánné, Kalmár Imréné, Kartner Edéné, Eisenkolb Frigyesné, dr. Kenyeres Gyuláné, Varga titkárné, Dobrányi Lajosné, Pázmány Juci, Krausz Emilia, Martinovits Ernőné, Gaál Sándorné, Sipos Dénesné, Mike Jánosné, Bodó Rózsi, Kautz Béláné, Zák Erzsébet, Nagy Péterné, Sallak Istvánné, Vidonyi Mariska, Hérécz Sándorné, özv. Balla Zsigmondné, özv. Pásztor Jánosné, Némethy Jánosné, Mary Jánosné, dr. Orbán Ferencné, Paczorek Antalné, Kacsóh Aranka.

Milió-ajándékunk szétküldésével kapcsolatban kapott levelek közül szeretettel közlünk le néhány levelet:

Kedves Főszerkesztő úr! Hálásan köszönöm a szép miliót, én talán nem is érdemlem meg e kedves figyelmét, én olyan lusta előfizető vagyok, mindig megvárom, míg felszólít, de azért ígérem, hogy mindig hű maradok.

Szívélyes üdvözléssel Várkonyi Sándorné.

Igen tisztelt Főszerkesztő úr! A gyönyörű miliót megkaptam, nagyon örülök neki. Fogadja érte hálás köszönetemet.

Öszinte tisztelettel Némethy Jánosné.

Tisztelt Főszerkesztő úr! A gyönyörű miliót megkaptam. Ugy az anyaga, mint a nyomása kifogástalan, s nagyon meg vagyok vele elégedve. Mindig örömmel várom a kedves lapot, ösmerőseim körében is örömmel fogom protezsálni.

Fogadja érte hálás köszönetemet. Özv. Pásztor Jánosné.

A „Magyar Uriasszonyok Lapja“ Tek. Szerkesztő-sége! A kedves ajándék-miliót nagy örömmel vettem és hálásan köszönöm.

Szíves tisztelettel Sallak Istvánné.

Igen tisztelt Főszerkesztő úr! Bocsánatot, hogy eddig mulasztottam megköszönni a szép miliót, de nyaralásom akadályozott meg ebben. Ismételve hálás köszönetemet, szívélyes üdvözléssel Nagy Péterné.

A „Magyar Uriasszonyok Lapja“ tek. Szerkesztőségének! Fogadja hálás köszönetemet a küldött nagyon szép kézimunkáért. Nagyon későre teszem ezt, de kérem szíves elnézését. Még egyszer köszönetet mondva, vagyok továbbra is e lap kitartó pártfogója Parupka Károlyné, tábornok neje.

„Egy elkeseredett anya és feleség“. Nagyságos Asszonyom! Egyik kollégánóm szívességéből a „Magyar Uriasszonyok Lapja“-ból olvastam közleményét. A közlemény után ítélve, e bőrbetegség hasonló nemében szenvedtem előrehaladott állapotban, cca 18 hónapig és valószínűnek tartom, hogy most már véglegesen elintézte az a módszer, amelyet ezelőtt 5 hete Lang bőrgyógyász tanársegéd úr a pécsi klinikán ajánlott. A gyógy mód a következő:

1. Három kg egészséges búzakorpát forró vízben félóráig főzni kell, ha jól lehült, át kell szűrni sűrű szítán, saját kézzel sajtolni. Az így nyert lúgos levet 20—30 hőfokú fürdővízhez önteni és ebben 15—20 perc szappan nélkül fürdeni. (Ha csak a kezén van e

PURGO AZ IDEÁLIS HÁSHAJTÓ

Nagyothallók minden vágyát kielégíti a SIEMENS-PHONOPHOR. Ezt a kis készüléket — mely a hallást még a legmakacsabb esetekben is a legtisztábbá teszi — áldják mindenfelé. Egyedüli főelárusítóhelye: Magyar Gyógytechnikai Ipar Rt., Budapest, VI., Andrásy út 28. Díjtalanul bemutatják, próbálja meg.

kiütés, nem feltétlenül szükséges a fürdés, — ámbár nem árt — elég, ha a kezét fürösztli e vízben. Utána langyos vízzel esetleg kissé leöblítheti. Törülközés után pihenés. Hetenkint kétszer használja e fürdetést.

2. Kátrányszappannal napjában többször mossa meg és ennek habját (bőséges habot) 10—15 percig hagyja rajta. Dörzsölni, vagy vakarni nem szabad.

3. Mivel e bőrbetegséghez az idegességnek is sok köze van, mert hátráltathatja a gyógyulást, „Bromuráll”-t kaptam, amelyből másodnaponként este lefekvés előtt kellett bevenni egy labdacsot. T. i. ez ártalmatlan szer és jó alvást biztosít. Recept nélkül is kapható; egy üvegcsőben 20 drb. van, ára 4 pengő. Minden idegességet előmozdító izgalmat kerülni kell.

E kúrát 3—4 hétig betartottam és úgy tapasztaltam, hogy e kiütés 95 százalékában elmúlt. Meg vagyok róla győződve, hogy a gyógyulás tökéletes lesz. Azt ajánlhatom, hogy semmiféle húst ne egyen, esetleg baromfinak a fehérhúsát csak. Semmiféle alkoholt ne igyon. Fűszeres, sós, savanyú ételektől szintén tartózkodjon. Tojást vagy tojásos ételt semmiféle formában ne vegyen magához. Tejet is keveset. Főttápláléka álljon zöldségfélékből, gyümölcs, vaj, méz és tészta. Marhahústól és abból készült levestől óvakodjon.

Szintén ajánlhatom még a „Cadogel” elnevezésű, kissé kátrányos illatú, barna színű kenőcsöt, amelyet nem gyógyszerész készít, hanem valami idegen különlegesség. Ezzel este lefekvéskor enyhén be kell kenni a kezét. Egy tégely nagyságú, fogpasztaszerű tubusban árusítják. 3—6 pengő az ára.

Vízben való pancsolást kerülni kell.

Lehet, hogy ezen kezelés végleges gyógyulást nem eredményez, arról azonban biztosítani merem, hogy gyógyítóhatás tekintetében a legelső helyen áll és azt óhajtom: Isten segítse, hogy annyira meg lehessen elégedve, ahogy szerénységem.

Mindezek után kizárólag az érdeklődés arra késztet, hogy ideírjam a nevemet és arra kérem Nagyságos Asszonyt, hogy 2—3 hét múlva közölje velem az eredményt.

Kaposvár, 1927 július 23. Megkülönböztetett tisztelettel Simon István, adótiszt, Városháza.

Hét új tánc

A „Budapest” nevű új, modern magyar tánc nyerte meg a párizsi IV. világkongresszus nagy aranyérmét

Táncbemutatón vagyunk. Az *Union Internationale des Choreographes et Maître D'Education Physique* magyarországi igazgatósága a hatóságok és a magyar sajtó képviselőinek hét új táncot mutat be, amelyeket Párizsban, a Wasington-Palaceban megtartott IV. világkongresszus elfogadott, köztük a „Budapest”-nevű új magyar táncot is, melyet a *Grand Prix du Danse de France-szal*, a nagy francia aranyéremmel tüntetett ki Párizsban az idej zsűri.

Virágbokréta ül a falak mellett, a nagyterem hosszú széksorán: a hölgyek ékes toalett-variációja maga külön egy szép divatrevü. A jazz-band elhelyezkedik, a moraj elül, csak egy-egy halk nevetés csillen át a leszálló csendben, az asszonylélek ezüstcsengettyűi, ám elnyeli a jazz-band nekiperrenő üteme. A táncmester föláll a partnerével s bejelenti a műsor első számát: a *Heebie-Jeebies*-t s már is tovalendül a zene ritmusán. Amerikai tánc, Chaplin-mozdulatok motíválják, korsolyázó lépések lendítik előre a táncvonalat, mely összetett figurákat csoportosít egy síkba gyors felfejlődéssel. Üteme friss, karaktere kevert, de elegáns. Zenéjét *Paddy* komponálta, de bármilyen zenére táncolható. Csillog a hölgyek szeme, tapssal fogadják az ötletes tánckreációt.

A műsor második pontja: a *Black Bottom Ameri-*

cain. Érthető izgalommal várják, hiszen a híre már megelőzte. Eredetileg francia kompozíció, de kivitték Amerikába, ott átalakították yankey-izlés szerint, úgy eresztették hódító útjára. Erősen hangsúlyozott taktusok adják meg a karakterét, tompított bacchans-mozdulatok cikáznak itt-ott, az egyenletes táncmezőn, mely nyugodt, topogó mozgással lendül előre, majd összevont ütemű figurákat csoportosít a szélesen ívelő variációk közé. A közönség szívesen fogadja az érdekes fölépítésű táncot, melyet bizonyára napi programjába illeszt a táncszezőn.

Új *tangó jön!* Szép ívben indul s finoman fejlődik fölfelé. Tempója nyugodt s töretlenül ívelődő vonalát nyugtpontok rögzítik. Dupla lépések, habenerák váltakoznak bizonyos rendszerben, előre, hátra és oldalt. Kivitele finom, alaptónusa ízléses, tengelye szilárd. Különösen a hölgyközönségnek tetszik. Ez lesz a szezon egyik slágere.

Szünet következik. A forróság tüzel s frissítőt hordanak körül. A szakértő közönség meglepő analitikával bontogatja a bemutatott táncokat. A tangó tetszik legjobban. De a jazz-band föláll, cintányér zizzen, az új *charleston* kerül most bemutatásra. Meglepetés.

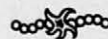
Üteme friss, rögtön akcióval indul s vibrációi a csárdás-motívumok színeit mutatják, majd iramba lendül s csárdás-figurákat kapcsol simán folyó vonalába. A dugóhúzó-mozdulatok és lábcavarások, melyek a régi charlestont jellemzik, teljesen hiányoznak, nyújtott csárdáslépések variálódnak benne finoman és kellemezen. Alig vibrál ki belőle valami könnyed rezgés, — olyanszerű, mint mikor a gyöngyvirág remeg a szélben. Egy lépés jobbra, egy lépés balra. Jellege a csárdás-stílus. Milyen más, mint a régi! Finom, szép produkció. Friss hangulat színeződik át rajta. Lelke van. A jövő szezon egyik fő-tánca vonul el előttünk diadalmasan.

Sima, kényelmes, elegáns tánc következnek: a *Yale New Blues*. Három kis csuszatólépés adja meg a ritmikai lendületét. A negyedikre vár a láb. Előre, hátra, körbe és oldalt. Apró lelki emóciókat juttat kifejezésre, ahogy apró lépéseivel tovalejt békességesen. A zenéje valami csillogó lepellel veszi körül, a dobszó meg aláfesti a ritmusalat valami különös árnyalással. Lüktetése élénk. Vonala egy aranyzál, a motívumai szépen kristályosodnak rajta. Tetszést arat.

A zene elnyikkan, éljen és tapsorkán verődik fel, ahogy bejelenti a sláger-számot: a „Budapest” nevű új, modern magyar táncot. A táncot magát ifj. *Saphir Gyula*, a zenéjét pedig *Chorin Géza* írta. *Ez vitte el a nagy aranyérmét, a legnagyobb kitüntetést a párizsi nagykongresszuson, mely az idej nagy bemutató egyetlen szalónképes táncának nyilvánította Saphir és Chorin remekét.* Igazi szép magyar tánc, finom, tüzes és elegáns, csomópontjain szín és erő villódzik, a színtiszta magyar temperamentum heve világítja át a vonalvezetését, technikája briliáns.

A táncbemutató végső száma a *Banana's Slide*. Kedves, grotesk tánc, az egész egy kómikus alapötleten nyugszik: Jön X az uccán, egy banánhéjra lép, ez ráragad a cipője talpára, fél, hogy elcsuszik rajta s le akarja rázni, törölni, súrolni róla mindenképpen. Nem igen sikerül. E köré az alap gondolat köré csoportosulnak az összes motívumok és figurák. Új fajta mozdulatok váltakoznak benne, rendszere a foxtrott. Ötletes táncocská, de kisigényű. Annyi, mint egy tűzpernye. Világít és ellobban. Ám szeszélyes a pesti publikum s lehet, hogy favorizálni fogja a *Banana's*-t...

Vége a táncbemutatónak, de a közönség nem oszlik, hanem a táncmester fölhívására egy kis ingyenes charlestonba kezd. Az új figurákat már próbálgatják. A jazz-band éktelenül brummog és csörög. Lám, a magyar muzsika haldoklik és a szépséges magyar tánc is lassankint a relikviák közé kerül. Más emberekről, más szívekről s más szerelmekről regélnak az új báli éjszakák...

Előfizetőink ingyenes hirdetései

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés Ehall zongoratermeiben, Andrassy út 15.

Horthy Miklós úti iskolák közelében keresztény családnál két fiú vagy két leány középiskolai tanuló teljes ellátást nyer. Cím: „Szerető gondoskodás” jelige alatt a kiadóban.

Horváth üdülő penzió Domonyvölgyben, u. p. Domony, erdős vidék, 180 m. magasban a tenger színe felett. Teljes ellátás naponta 5.— P. Vendégeket nyárontélen állandóan elfogadunk.

Jól nevelt 16 és 21 éves leányomat uricsaládhoz gyermekek mellé szeretném elhelyezni. Házimunkában, kézímunkában jártságok. Cím: „Szerény és szorgalmas” jelige alatt kiadóban.

Rózsadombon, Szent Orsolyarendi zárda közelében, keresztény uricsaládnál két diákleány otthont talál. Zongora, fürdőszoba, német társalgás. Özv. Hinsenkamp Ottóné, főmérnök özvegye, II., Buday László ucca 6, II. 4.

Intelligens leány ajánlkozik vidékre vagy helyben háztartás vezetésére. Cím: Barcs Béla gyógyszerész, Budapest, VII., Dembinszky ucca 52, II. 33.

Magányos özvegy uriaszony éves lakásába foglalkozással bíró urinót lakótársul elfogad. Cím: „Dr. D. G.” jelige alatt kiadóban.

Magyar uriaszonyok figyelmébe ajánljuk a most újonnan megnyitott Menczer gőzmosó üzemet, kelmefestő és vegytisztító vállalatunkat. Modern berendezés. Budapest, IV., Eskü út 5. (Belvárosi kávéház mellett) Váci ucca sarok.

19 éves, négy középiskolát végzett, intelligens leány gyermekek mellé ajánlkozik. Címe: „G. J.-né” jelige alatt kiadóban.

Eladó 6×9 nagyságú, filmes Kodak-gép. Kitűnő állapotban. Ára 30 pengő. Cím: kiadóban.

Balatonlellén, alsó és felső megállóhely közti központban kettő villa eladó. Kisebbség 3 szoba és mellékhelyiségekből áll. Mindenik megfelelő telekkel. Cím: kiadóban.

Gyermekek mellé, 25 éven felüli jobb nő felvétetik, ki a háztartásban segédkezik és varráshoz ért. Cím: Budapest, IV., Váci ucca 79, I. 10.

Két-három szobás villát vagy kertest lakást keresek novemberre Budán villamos közelében. Cím: Tábornok, Zugligeti út 20a.

Megbízható, rendes mindenest leány kerestetik kis családnak szeptember elsejére. Cím: Tábornok, Zugligeti út 20a.

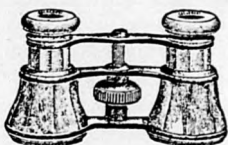
Jól főző mindenest, házimunkához értő, intelligens, szerény igényű urinót keresek 4-tagú családnak, hol tisztességes megélhetést és állandó otthont talál. Ajánlatokat kér Sz. B.-né Dr. Szintner Sándor ügyvéd úr címén Székesfehérvár, Deák Ferenc ucca 14.

Okleveles óvónő méltányos díjazásért elmenne gyerek mellé vagy kisebb háztartás vezetésére. Megkeresés: Weiland Rudolfné, Örkény, Pest megye, küldendő.

CALDERONI és TSA

L Á T S Z E R É S Z E K
Budapest, V., Vörösmarty tér 1

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipesek, Zeiss és Götz üvegekkel. Barometerek, hőmérők

16 éves urileány mellé perfekt német-francia és zongoraértő nevelőnő kerestetik. 30 éven felüli hölgyek pályázzanak. Fizetés havi 80 pengő és kifogástalan ellátás. Arcképes ajánlatokat „Margit” jeligrébe kiadóba kérünk.

Intelligens 20 éves leány, pék vagy cukorkaüzletbe elárúsítónak ajánlkozik. Címe: „Jó magaviseletű” jelige alatt kiadóban.

Kézimunka

Rovatvezető: Weisz Mariska, V., Lipót körút 22. szám.
Telefón: 62—34.

Mélyen tisztelt előfizetőink!

Több oldalról beérkezett azon érdeklődésre, hogy lapunk miért nem rendez be nyílt kézímunkaüzletet, miután előfizetőink bizalma annak életképességét feltétlenül garantálná, hálás köszönettel vettük a ragaszkodás és kitüntető megnyilvánulását, de sajnálatunkra lapunk gondos szerkesztése, cikkek megírása olyan mértékben lefoglalja időnket, hogy bár előfizetőink érdekeit a kézímunka beszerzés terén is a legmesszebbmenőleg kívánjuk szolgálni, de ebben a formában megvalósítani ma még nem áll módunkban.

Fentiekre való tekintettel elhatároztuk, hogy fővárosunk egyik legelőkelőbb nyílt kézímunkaüzlet tulajdonosával: Weisz Mariska céggel (V, Lipót körút 22.) kapcsolatot létesítünk. E tervünk kivételét m. t. előfizetőinkre való tekintettel máris megvalósítottuk, annál is inkább, mert a cég üzlete szerkesztőségünk közeli szomszédságában lévén, előfizetőink kézímunka megrendeléseiben, beszerzésében a legnagyobb készséggel lehetünk segítségükre.

A Weisz Mariska kézímunka cég üzlete fővárosi előfizetőink előtt nem ismeretlen, mert kirakatai a legmodernebb művészi kézímunkákat tárja a közönség elé, raktáraiban dús választék áll rendelkezésre és árai a legjutányosabbak. Megjegyezni kívánjuk, hogy megállapodásunk értelmében előfizetőink részére kézímunka és anyagszükségletük beszerzésénél 10% engedményt nyújt.

Bátrak vagyunk tisztelettel kérni előfizetőinket, hogy lapunkkal szemben megnyilvánult bizalmukkal Weisz Mariska kézímunka kereskedő céget is méltóztassanak megajándékozni, mert minden tekintetben a legkifogástalanabb kiszolgálást garantálja.

Teljes tisztelettel
Magyar Uriasszonyok Lapja
kiadóhivatala.

Lapunk mai számában bemutatott 101. számú kerek millió

	Pengő
surt sablonja	1.60
Hozott anyagra előrajzolva	1.—
Általunk adott batist chiffonra	2.90
Hozott batist chiffon hímzése és rajzolása	15.—
Batist chiffonra teljesen elkészítve, franko szállítva 20.—	
102. számú kerek millió surt sablonja	2.—
Hozott anyagra előrajzolva	1.—
Általunk adott batist chiffonra	2.90
Hozott batist chiffonra hímmezve	26.—
Legfinomabb batist chiffonra hímmezve	30.—
Milió szélén levő filée csipke méterje	6.—
DMC hímzőfonal, kis mtr.	—16
DMC hímzőfonal nagy mtr.	—32

Mérsékelt árban Dichtl-csipkék bandok függönyök összeállításához. — Diványpárnák montirozásához a legmodernebb dombortü-hímzésű párna lapok. — Következő számunkban Dichtl és dombortü-hímzésű rajzokkal és útmutatásokkal fogunk szolgálni.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
Segédszerkesztő: tordai BÖJTHE ETELKA
Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

